

Ουίνστον Τσόρτσιλ

Η ζωή του μεγαλύτερου εγκληματολόγου
της παγκόσμιας ιστορίας

Χέρμαν Τρεφτς

Εκδόσεις «Βίλχελμ Μπρόντρου», Φέλμπαχ, Στουτγκάρδη, 1940

Ουίνστον Τσόρτσιλ

**Η ζωή του μεγαλύτερου εγκληματία
της παγκόσμιας Ιστορίας**

Χέρμαν Τρεφτς

Εκδόσεις «Βίλχελμ Μπάλτρους», Φέλμπαχ Στουτγκάρδη, 1940

Έχω πλέον επίγνωση του γεγονότος, ότι η απάντησή μας θα προκαλέσει δυστυχία και πόνο στους ανώνυμους ανθρώπους. Όχι βέβαια για τον κ. Τσόρτσιλ, γιατί σίγουρα τότε θα βρίσκεται στον Καναδά, εκεί που έχουν ήδη μεταφερθεί η περιουσία και τα παιδιά των πιο επιφανών προσώπων, που ενδιαφέρονται για τον πόλεμο. Αλλά θα υπάρξει μεγάλη δυστυχία για εκατομμύρια άλλους ανθρώπους.

Και ο κ. Τσόρτσιλ θα έπρεπε να με πιστέψει, ίσως για μια φορά, όταν εγώ, σαν προφήτης, λέω τώρα τα εξής: λόγω αυτού θα καταστραφεί μια μεγάλη αυτοκρατορία. Μια παγκόσμια αυτοκρατορία που ποτέ δεν ήταν η πρόθεσή μου να την καταστρέψω ή ακόμα και να την βλάψω. Ωστόσο, αντιλαμβάνομαι ξεκάθαρα, ότι η συνέχιση αυτού του αγώνα θα τελειώσει μόνο με την πλήρη συντριβή ενός από τους δύο μαχητές. Ο κύριος Τσόρτσιλ μπορεί να πιστεύει ότι αυτή θα είναι η Γερμανία. Εγώ όμως ξέρω ότι θα είναι η Αγγλία.

Ο Φύρερ στις 19 Ιουλίου 1940

Ο Μάρλμπορο πηγαίνει στον πόλεμο*

Ο Τριακονταετής Πόλεμος (1618 έως 1648) σχεδόν ακόμα βούιζε πάνω από τα γερμανικά εδάφη και το αίμα των Γερμανών μισθοφόρων κυλούσε ακόμη σε όλα τα μέρη της Ευρώπης όταν στην κομητεία του Ντόρσετ της Αγγλίας γεννήθηκε ένας γιος από κάποιον Ούνιστον Τσόρτσιλ, τον οποίο ονόμασε Τζον Τσόρτσιλ. Ο πόλεμος ήταν η λέξη που μάγευε τους πάντες στις δύσκολες στιγμές. Το ίδιο και τον νεαρό Τζον Τσόρτσιλ.

Έμοιαζε σαν να του τραγουδούσαν από την κούνια του ότι μια μέρα θα πήγαινε στις δουλειές του με το σπαθί στο χέρι.

Πόλεμος και περιπέτεια – αυτά ήταν τα πράγματα που περιστρέφονταν γύρω από τη νεανική του ζωή. Πόλεμος πρώτα στην Τύνιδα, πόλεμος στον Ρήνο, πόλεμος στην Ολλανδία! Ο Τζον Τσόρτσιλ είναι παντού. Σε ηλικία 22 ετών (1672) ηγήθηκε ενός λόχου εναντίον των Ολλανδών, στους οποίους, ως γνωστόν, οι Άγγλοι έδιναν πάντα ειδική προστασία! Βέβαια, με εξαίρεση τους επτά πολέμους που η ειρηνόφιλη Αγγλία ένωσε υποχρεωμένη να κάνει εναντίον των τόσο επικίνδυνων Ολλανδών!

Όταν ο Τζον Τσόρτσιλ πολέμησε τους Ολλανδούς, αυτός δεν ήταν αγγλικός πόλεμος – όχι, ήταν ο βασιλιάς της Γαλλίας που προσπαθούσε να υποτάξει στην Ολλανδία. Η Αγγλία του δάνεισε μόνο 6.000 στρατιώτες για αυτό το έργο! Ωστόσο, αυτοί οι 6.000 Άγγλοι προκάλεσαν πιθανώς μεγαλύτερη ζημιά στους Ολλανδούς από ό,τι ολόκληρος ο γαλλικός στρατός στις μάχες του: στο κάτω-κάτω, έπρεπε να προμηθεύονται μόνοι τους όλες τις ανάγκες τους. Και όταν οι Άγγλοι εγκατασταθούν κάπου στον κόσμο – έστω και σαν «φίλοι» – δεν μένουν και πολλά μετά από αυτό!

Ο Τζον Τσόρτσιλ έβλεπε πρωτίστως σαν καθήκον του να φροντίζει για το πορτοφόλι του, που δεν ήταν και τόσο φουσκωμένο. Πόλεμος σημαίνει να βγάζεις χρήματα! Αυτή τη δουλειά την έκανε με εκπληκτική δεξιοτεχνία. Ακόμη και πριν παντρευτεί, είχε εξασφαλίσει ετήσιο εισόδημα 5.000 λίρες, που δεν μειώθηκε με το γάμο του με την Σάρα

* *Malbrough s'en va-t-en guerre* (Ο Μάρλμπορο πηγαίνει στον πόλεμο) είναι ένα γαλλικό στρατιωτικό-δημοτικό-παιδικό τραγούδι του 18ου αιώνα. Το σατιρικό τραγούδι για τον (υποτιθέμενο) θάνατο του Βρετανού στρατηγού Τζον Τσόρτσιλ, δούκα του Μάρλμπορο έγινε πολύ γνωστό και εκτός Γαλλίας.

Τζέννινγκς. Είχε την εύνοια του βασιλιά Ιάκωβου, ο οποίος τον διόρισε βαρόνο Τσόρτσιλ του Σάντριτζ το 1682 σαν ανταμοιβή για τις υπηρεσίες του στον Λουδοβίκο ΙΔ'. Αλλά τι είναι τιμή για έναν Άγγλο;

Ο βασιλιάς Ιάκωβος Β' (1685-88) ήρθε σε σύγκρουση με το Κοινοβούλιο σαν αποτέλεσμα της απόλυτης καθολικής πολιτικής του. Ο γαμπρός του Γουλιέλμος Γ' της Οράγγης κλήθηκε στην Αγγλία από τους ηγέτες του κοινοβουλίου το 1688 και έπρεπε να αποβιβαστεί με στρατό.

Ο Τσόρτσιλ είδε τη μεγάλη ευκαιρία του: υποσχέθηκε στον Γουλιέλμο Γ' της Οράγγης ότι θα έφερνε τα στρατεύματα στο πλευρό του. Ο βασιλιάς Ιάκωβος Β', που είχε κατακλύσει τον Τσόρτσιλ με την εύνοιά του, δεν πίστεψε τις προειδοποιήσεις και τον έστειλε με 5.000 στρατιώτες εναντίον του Γουλιέλμου Γ' της Οράγγης που είχε αποβιβαστεί.

Αυτό σήμανε το τέλος του! Ο Τσόρτσιλ μόλις έπεσε η νύχτα μπήκε στο στρατόπεδο του εχθρού και πρόδωσε το βασιλιά του. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Ιάκωβος Β' έχασε τη μάχη κοντά στο Γουιλσάιρ και ανατράπηκε το 1689. Έπρεπε να φύγει. Το Κοινοβούλιο έκανε τον Γουλιέλμο της Οράγγης βασιλιά της Αγγλίας, της Σκωτίας και της Ιρλανδίας.

Ο προδότης όμως, ο Τζον Τσόρτσιλ, έλαβε από τον νέο βασιλιά το αξίωμα του δούκα του Μάρλμπορο και έγινε μέλος του Βρετανικού Συμβουλίου της Επικρατείας!

Είχαν περάσει μόλις τρία χρόνια όταν ο Γουλιέλμος Γ', ο νέος βασιλιάς του Τσόρτσιλ, τον συνέλαβε και τον κατηγορήσε για προδοσία. Όχι όμως για την πρώτη του το 1669, αλλά για μια νέα προδοσία!

Ο Τζον Τσόρτσιλ, δούκας του Μάρλμπορο, πρόδωσε τον δεύτερο βασιλιά του χωρίς δισταγμό – στον πρώτο, τον Ιάκωβο Β'.

Είχε σταλεί στην Ολλανδία σαν ειδικός εκπρόσωπος του Γουλιέλμου Γ' και είχε έρθει σε επαφή με τον βασιλιά Ιάκωβο Β'.

Πρόδωσε ξανά έναν βασιλιά, στον βασιλιά που είχε προδώσει προηγουμένως! Αλλά η κατηγορία κατέληξε προς όφελός του – αφέθηκε ξανά ελεύθερος. Αλλά ο Τσόρτσιλ δεν θα λεγόταν Τσόρτσιλ, αν άφηνε αυτές τις δυο απατεωνιές σε άλλους. Σύντομα προσελκύθηκε από την ευκαιρία και για άλλη μια φορά αντιμετώπιζε κατηγορίες για προδοσία. Για δεύτερη φορά διέπραξε αυτό το έγκλημα κατά του βασιλιά Γουλιέλμου Γ' – αλλά δεν ήταν ο μόνος που τον πρόδωσε.

Ο σερ Φένγουικ είχε υποκινήσει μια συνωμοσία στην οποία συμμετείχε ο

Τσόρτσιλ. Η υπόθεση αποκαλύφθηκε, οι δράστες συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν. Ωστόσο, όταν η υπόθεση Τσόρτσιλ-Μάρλμπορο έγινε πολύ επικίνδυνη, εγκατέλειψε τον σερ Τζον Φένγουικ, τον πρόδωσε, με αποτέλεσμα τον αποκεφαλισμό του, αλλά αυτός – έγινε αρχιθαλαμηπόλος του δούκα του Γκλόστερ!

Έτσι, με την προδοσία και την εκ νέου προδοσία έλαβε υψηλούς βαθμούς, φρόντισε να παντρευτούν οι κόρες του σε πλούσιες οικογένειες.

Για εμάς τους Γερμανούς είναι εντελώς ακατανόητο πώς μπορεί ένα άτομο που έχει δείξει ανοιχτά την απόλυτη έλλειψη χαρακτήρα του να συνεχίσει να στέκεται σε εξέχουσα θέση. Αλλά για έναν Άγγλο;

«Τόσο μεγάλη προδοσία!!»

Έτσι μπόρεσε να σημειωθεί η ακόλουθη εξέλιξη:

Η κόρη του βασιλιά Ιάκωβου Β', που προδόθηκε από τον Τσόρτσιλ και ταυτόχρονα ήταν κουνιάδα του βασιλιά Γουλιέλμου Γ', που επίσης προδόθηκε από τον Τσόρτσιλ, η Άννα έγινε βασίλισσα της Αγγλίας και της Ιρλανδίας το 1702.

Και αντάμειψε τον επανειλημμένα προδότη βάζοντάς τον στην ίδια της την οικογένεια και απονέμοντάς του τις υψηλότερες τιμές και αξιώματα!

Πραγματικά, μια τυπική αγγλική συμπεριφορά!

Η βασίλισσα Άννα, η οποία παρεμπιπτόντως έζησε επίσης πολύ «αγγλικά» – κάτι που της χάρισε το εύστοχο παρατσούκλι «Ξινή Άννα», του απένειμε το τίτλο του σημερινού Στρατηγού και του Αντιστράτηγου του Ευγενούς Τάγματος της Περικνημίδας.

Η Αγγλία τότε, όπως και αργότερα, ήταν πάντα σε αντίθεση με την ισχυρότερη δύναμη της ηπείρου. Ο εγγονός του Λουδοβίκου ΙΔ', ο Φίλιππος δούκας του Ανζού, διορίστηκε από τον Κάρολο Β' σαν κληρονόμος των ισπανικών κτήσεων του Οίκου των Αψβούργων. Ο Γουλιέλμος Γ' της Αγγλίας, που είδε ότι από αυτό το γεγονός θα προκύψει μια υπερβολική υπεροχή της Γαλλίας, αποφάσισε να προωθήσει μια στρατιωτική συμμαχία με την Ολλανδία και την Αυστρία. Η διαδοχός του στο θρόνο, η Άννα, έστειλε τον στρατηγό της, Τζον Τσόρτσιλ-Μάρλμπορο, στην Ολλανδία με εντολή να αναλάβει την ανώτατη διοίκηση των ενωμένων στρατιών. Ο πόλεμος της ισπανικής διαδοχής ξεκίνησε. Ο Τσόρτσιλ, ο οποίος ήταν ένας από τους κύριους μοχλούς αυτού του πολέμου, έσπευσε, με αυτή την ευκαιρία, να πάρει τα

εύσημα. Το πώς έμοιαζαν τα ενωμένα στρατεύματά του, μας το λέει η βρετανική εγκυκλοπαίδεια, «Εγκυκλοπαίδεια britannica», η οποία αναφέρει ότι τα στρατεύματα του Μάρλμπορο αποτελούνταν από «κάθε χριστιανικό έθνος».

Τότε όπως και τώρα: η Αγγλία υποκινεί πολέμους και τις μάχες τις κάνουν άλλα έθνη!

Ο «στρατηγός» λοιπόν πήγε στην Ολλανδία: είχε ήδη πάει με τους Γάλλους εναντίον των Ολλανδών όταν ήταν 22 ετών και κατά κάποιο τρόπο γνώριζε τον δρόμο! Δεν θα έπρεπε, σαν πραγματικός Βρετανός, να πολεμήσει μαζί τους εναντίον της Γαλλίας για αλλαγή; Δεν του κόστισε τίποτα – ούτε λεφτά, ούτε άνδρες – κέρδιζε από αυτό!

Ήδη από τα πρώτα χτυπήματα των στρατευμάτων του κατέρρευσε η αντίσταση του Κάιζερσβερθ και σύντομα και της Λιέγης. Ανταμοιβή: μια τεράστια ετήσια δωρεά από το χέρι της βασίλισσας Άννας!

Αυτός – δηλαδή τα στρατεύματά του εισβάλλουν στο Φένλο: Ανταμοιβή: ο υψηλότερος τίτλος ευγενή για τον δούκα!

Υπήρχαν όμως και αποτυχίες:

Το 1703 ο Τσόρτσιλ πολιόρκησε την Αμβέρσα – χωρίς επιτυχία. (Η πόλη δεν φαίνεται να έχει καλές σχέσεις με την οικογένεια Τσόρτσιλ: Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ απέτυχε κι αυτός μπροστά της στον Παγκόσμιο Πόλεμο.)

Τώρα οι Βρετανοί διέσχισαν τη Γερμανία με τις ορδές τους. Η Αυστρία, που ήταν σύμμαχος μαζί τους, έθεσε τον στρατό της υπό τη διοίκηση του πρίγκιπα Ευγένιου της Σαβοΐας. Οι δύο στρατοί συνάντησαν τις μάξες του Λουδοβίκου ΙΔ' και των Βαυαρών που πολεμούν στο πλευρό των Γάλλων.

Ξημέρωνε η μέρα του Χόχσταντ*, 13 Αυγούστου 1704.

Στο αιματοβαμμένο έδαφος και στις πλάτες του γερμανικού λαού, η Αγγλία έδινε τις μάχες της με ξένους μισθοφόρους, γεγονός που φωτίζει

* Η μάχη του Χόχσταντ (μάχη του Μπλένχαϊμ) στις 13 Αυγούστου 1704 ήταν η πρώτη μεγάλη σύγκρουση στον Πόλεμο της Ισπανικής Διαδοχής. Ο συμμαχικός στρατός των Άγγλων υπό τη διοίκηση δούκα του Μάρλμπορο (Τζον Τσόρτσιλ) και των Αυστριακών στρατευμάτων υπό τη διοίκηση του πρίγκιπα Ευγένιου της Σαβοΐας νίκησε τα γαλλικά στρατεύματα του Λουδοβίκου ΙΔ' που ήταν υπό τη διοίκηση του στρατάρχη Ταλάρ και τους Βαυαρούς που ήταν υπό τη διοίκηση του Εκλέκτορα Μαξιμιλιανού Β' Εμμανουήλ.

κραυγαλέα όλη τη ανήθικη συμπεριφορά της αγγλικής πολιτικής ανά τους αιώνες.

Παρά τους τεράστιους στρατούς που οδηγήθηκαν στο πεδίο της μάχης, η νίκη φαινόταν αμφίβολη. Ο Ταλάρ τους αντιμετώπισε με τους 60.000 Γάλλου του και αντιστεκόταν απεγνωσμένα. Ωστόσο, χάρη στην έξυπνη τακτική του πρίγκιπα Ευγένιου, η τύχη τελικά γυρίζει: η μάχη κερδίζεται και σχεδόν 30.000 Γάλλοι πέφτουν στο πεδίο της μάχης – για την Αγγλία!

Στην Αγγλία, ο Τσόρτσιλ τυλίχθηκε στις δάφνες για αυτή τη μαζική δολοφονία. Ο πρίγκιπας Ευγένιος φαίνεται να μην υπήρξε ποτέ για τους Βρετανούς.

Οι δάφνες γύρω από το κεφάλι του Μάρλμπορο δεν μαράθηκαν, οι Βρετανοί του τραγουδούν ένα τραγούδι για τη νίκη του στο Χόχσταντ μέχρι και σήμερα.

Ωστόσο, οι καθαρά υλικές νίκες που πέτυχε φάνηκαν πιο ανθεκτικές ή τουλάχιστον πιο ωφέλιμες. Δεν ήταν αρκετό το ότι η δωρεά της βασίλισσας Άννας είχε αυξήσει τον πλούτο του, αλλά μπόρεσε, για τα εισοδήματά του να κλείσει και τη θέση του ιπότη του Γούντστουκ και ένα υπέροχο κάστρο. Και ο Τσόρτσιλ δεν ήταν μόνο πολύ προσεκτικός με την καταγραφή των χρημάτων του, όχι, χαρακτηρίστηκε σαν απόλυτα τσιγκούνης ακόμη και από τον συμπατριώτη του Τόμας Μπέιμπινγκτον Μακόλεϊ λόρδος του Ρόθλεϊ στο έργο του: «Η Ιστορία της Αγγλίας από την άνοδο του Ιακώβου Β'.» Ο Μακόλεϊ δεν διστάζει να τον αποκαλέσει απατεώνα, που έπαιρνε το χρυσό για τους πεσόντες στρατιώτες χωρίς κανένα δισταγμό και τον άφηνε να εξαφανιστεί από την τσέπη του.

Ο Μάρλμπορο πηγαίνει πάλι στον πόλεμο!

Κατακτά Βρυξέλλες, τη Ραμίγια, την Οντενάρντ, την Μένεν και την Λιλ, οι Γάλλοι χάνουν τη Φλάνδρα.

Κερδίζει τις μάχες στο Μαλπλακέ, στο Τουρνέ – αυτός, ή μάλλον οι στρατιώτες του: Ολλανδοί, Γερμανοί, Φλαμανδοί!

Το άστρο του ανέβηκε, ο πλούτος του αυξήθηκε αμέτρητα – παρόλα αυτά: αυτός ο ευγενής Βρετανός δεν γνώριζε τιμή. Χωρίς κανένα σκεπτικό, συνεργάστηκε με τον εβραίο της αυλής Σόλομον ντι Μεντίνα. Αυτό το υποκείμενο της φυλής του Δαβίδ ήταν ο προμηθευτής τροφίμων στα στρατεύματα του Μάρλμπορο και ταυτόχρονα ο επικεφαλής του αρχηγείου κατασκοπείας του.

Ο Τσόρτσιλ έβαζε στο χέρι του Εβραίου 6.000 λίρες το χρόνο, με τις

οποίες φέρεται ότι πλήρωνε τα νέα που του έδινε ο Μεντίνα. Μπλέχτηκε τόσο πολύ σε αυτή τη σκοτεινή δουλειά που δεν μπορούσε να ξεφύγει από τα νύχια των Εβραίων.

Η βασίλισσα Άννα τον άφησε, όταν της αναφέρθηκαν αυτά τα πράγματα, να πέσει στη δυσμένειά της και ο Τσόρτσιλ έφυγε από την Αγγλία, φοβούμενος τις συνέπειες των αισχρών του μηχανορραφιών. Ο γαμπρός του Σίντνεϊ Γκόντολφιν, που ήταν δίπλα του, ένας από τους ισχυρότερους άνδρες της χώρας, απολύθηκε. Αλλά μη νομίζετε ότι η συνείδηση τον ώθησε σε αυτό το βήμα – αυτός ο άνθρωπος δεν είχε συνείδηση!

Όταν πέθανε η βασίλισσα Άννα (1714) βρέθηκε ξανά αντιμέτωπος με τον νέο βασιλιά Γεώργιο Γ'. Ο ξεδιάντροπος προδότης, απατεώνας και δωροδοκημένος ανέβηκε με αγέρωχο ύφος στο άλογο για να αποκατασταθεί σαν στρατηγός. Πέρασε τα τελευταία του χρόνια στο κάστρο που του χάρισε η βασίλισσα Άννα – που είχε την μεγαλειώδη ονομασία «Μπλένχαϊμ» από το Μπλένχαϊμ που είναι κοντά στο Χόχσταντ.

Στις 16 Ιουνίου 1722, έκλεισε τα μάτια του στο Κάρνμπουρν Λοτζ. Πέθανε ένας Βρετανός που γνώριζε μόνο το Εγώ του, έφερε μόνο δυστυχία σε όλους τους άλλους λαούς και έζησε εντελώς «χωρίς ντροπή και ενδοιασμούς».

Πραγματικά – ένας άξιος πρόγονος του απογόνου του Ουίνστον Τσόρτσιλ!

Σερ Ράντολφ Τσόρτσιλ

Ένας πραγματικός βουλευτής.

Μια παρουσία όπως αυτή του Τζον Τσόρτσιλ, 1ου δούκα του Μάρλμπορο, δεν εμφανίστηκε ξανά στην οικογένεια Τσόρτσιλ. Οι γιοι του είναι και παρέμειναν ασήμαντοι, οι κόρες του παντρεύτηκαν σε οικογένειες της αγγλικής υψηλής αριστοκρατίας. Για περισσότερα από εκατό χρόνια, οι απόγονοί του ζούσαν με τα κεφάλαια που είχε συγκεντρώσει ο Τζον με τόσο έντιμο τρόπο – και από αυτά ζούσαν καλά τη ζωή τους. Μόνο στη χήρα του, ο αξιότιμος άνδρας, άφησε 60 εκατομμύρια, που ο τετριμμένος τρόπος της ζωής αυτής της γυναίκας δεν τα εξαφάνισε.

Ένας Τσόρτσιλ κάποιας σημασίας με τον Τζον Τσόρτσιλ επανεμφανίζε-

ται για πρώτη φορά, στον 7ο δούκα του Μάρλμπορο – σημαντικός μόνο στο βαθμό που, όταν ήταν Αντιβασιλέας της Ιρλανδίας και έκανε ό,τι μπορούσε για να υποδουλώσει τους ελεύθερους Ιρλανδούς. Παντρεμένος με την κόρη του λόρδου Λοντοντέρι, Φράνσις, απέκτησε ένα γιο τον Ράντολφ, που γεννήθηκε το 1849.

Ο Ράντολφ Τσόρτσιλ, πατέρας του Τσόρτσιλ της εποχής μας, έκανε τα μεγαλύτερα βήματα στην πολιτική σκηνή. Ο αξιότιμος εργάστηκε σαν πολιτικός στο κοινοβούλιο, σε λέσχες σαν τσιράκι των Εβραίων και στην ιδιωτική του ζωή σαν ντροπή της φυλής.

Η πολυδάπανη ζωή του κύλησε κάπως έτσι: μετά το σχολείο και το πανεπιστήμιο σύντομα μπήκε στο κοινοβούλιο – κάτι που δεν γίνεται πουθενά αλλού για έναν άνθρωπο 25 ετών! Αλλά δεν ήταν η ικανότητά του που τον βοήθησε – όχι, εκπροσωπούσε το Γούντστουκ, το παλιό οικογενειακό κτήμα από τον 1ο δούκα του Μάρλμπορο. Μέλος μιας παλιάς αριστοκρατικής οικογένειας καθώς ήταν συμμετείχε στο κόμμα των Τόρις.

Αξίζει ίσως να πούμε δυο λόγια για τα κόμματα της αριστοκρατίας στην Αγγλία.

Η αριστοκρατία είναι ο μοναδικός φορέας της πολιτικής στην Αγγλία. Με την εισαγωγή του κοινοβουλευτισμού σχηματίστηκαν ομαδικά-κόμματα, το ένα, που έθεσε την αυστηρά νομιμοποιημένη διαδοχή του θρόνου στο πρόγραμμά του και ονομάζεται Τόρις, το άλλο προέκυψε από την αντίθεση στην κυριαρχία των Στιούαρτ, των Καθολικών βασιλιάδων, που αυτοαποκαλούνταν Γουίγκς. Οι Τόρις αντιπροσωπεύουν σήμερα το Συντηρητικό Κόμμα και οι Γουίγκς τους Φιλελεύθερους. Ωστόσο, και τα δύο αποτελούνται από μέλη της αριστοκρατίας. Το ότι αμφότερα εκπροσωπούν τα ίδια πλουτοκρατικά συμφέροντα, είναι αυτονόητο. Έτσι, χωρίς πολύ σκέψη, είναι δυνατό ένας Τόρις να γίνει Γουίγκς και το αντίστροφο: οι αρχές είναι ως επί το πλείστον δευτερεύουσες για τους υποστηρικτές, το κεφάλαιο είναι το κύριο πράγμα και εκπροσωπείται εξίσου και από τα δύο μέρη!

Οπότε ο Ράντολφ Τσόρτσιλ ήταν Τόρις – αλλά όχι χωρίς περιορισμούς. Επέκρινε κάθε τι, που του μύριζε παλιές μεθόδους. Επιτέθηκε σε όλες τις παμπάλαιες κοινοβουλευτικές ζυμώσεις και εξελίξεις, τις ίντριγκες – για τον λαό – ανούσια. Καθώς η Αγγλία έγινε αυτοκρατορία στην εποχή της, θα έπρεπε και όλες οι μέθοδοι διακυβέρνησης να γίνουν πιο γενναιόδωρες, πιο σύγχρονες.

Η εποχή του Ράντολφ ήταν εκείνη της Βασίλισσας Βικτώριας, την εποχή

της ακμής του Εβραίου Μπέντζαμιν Ντισραέλι, ο οποίος έκλεψε τις μετοχές της διώρυγας του Σουέζ από τον Ισμαήλ πασά τον Χεδίβη της Αιγύπτου, που έκανε τη βασίλισσα αυτοκράτειρα της Ινδίας.

Ο Ράντολφ Τσόρτσιλ ήταν στενά συνδεδεμένος με αυτόν τον Εβραίο, ο οποίος γνώριζε ότι η καθιέρωση, η επέκταση και η ενίσχυση της Αυτοκρατορίας ήταν ο μοναδικός του στόχος και για τον οποίο κάθε μέσο ήταν δικαιολογημένο. Όχι μόνο υποστήριζε τις ιδέες του για μια συντηρητική δημοκρατία – έτσι που τον αποκαλούσαν δημοκρατικό των Τόρις – αλλά κολάκευε τον Ντισραέλι ονομάζοντας τη λέσχη του «Λίγκα της Πρίμουλα», από την πρίμουλα που είναι το αγαπημένο λουλούδι των Εβραίων.

Αλλά ο λόρδος Ράντολφ Τσόρτσιλ δεν λάτρευε μόνο αυτόν τον Εβραίο, αλλά, εκτός από πολλούς Εβραίους φίλους που είχε, φαίνεται να είχε και μια προτίμηση στην εβραϊκή μυρωδιά της θηλυκότητας. Όσον αφορά το γάμο του, η επιλογή του ήταν ανάλογη. Το όνομα της εκλεκτής του αξιότιμου άρχοντα ήταν Ζανέτ (Τζένι) Κορνούαλις-Γουέστ. Ήταν κόρη του ιδιοκτήτη της εφημερίδας «New York Times» Λέοναρντ Γουόλτερ Τζερόμ*, για του οποίου την καταγωγή δεν χρειάζεται να πούμε τίποτα. Στις 30 Νοεμβρίου 1874, γέννησε έναν γιο που ονόμασε Ουίνστον Λέοναρντ Σπένσερ-Τσόρτσιλ.

Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ, λοιπόν, – ο κύριος υποκινητής και εγκληματίας της Αγγλίας – έχει στις φλέβες του το αίμα των Εβραίων προπατόρων του!

Θα πρέπει ακόμη να αναρωτιόμαστε για τις φρικαλεότητες του;

Ας δούμε όμως παραπέρα πώς ο Ράντολφ Τσόρτσιλ «τα βόλευε κουτσά στραβά» στη ζωή του. Στο κοινοβούλιο συνέχιζε να υποκινεί και να επαναστατεί μέχρι να ανατραπούν οι Φιλελεύθεροι και να γίνει ο ίδιος πρόεδρος της Κάτω Βουλή του Κοινοβουλίου (Βουλή των Κοινοτήτων).

Έπρεπε να περάσει τη δοκιμασία του: ο Σώλσμπερυ τον διορίζει υπουργό Οικονομικών.

Ο Ράντολφ προσπάθησε τώρα να εφαρμόσει τις ιδέες του, οι οποίες συχνά ήταν αιρετικές στο Κοινοβούλιο. Έκανε πράγματα που δεν έπρεπε

* Ο Λέοναρντ Γουόλτερ Τζερόμ (3 Νοεμβρίου 1817 – 3 Μαρτίου 1891), γνωστός ως «Ο βασιλιάς της Wall Street», ήταν Αμερικανός χρηματοδότης στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης και ο παππούς του Ουίνστον Τσόρτσιλ από την πλευρά της μητέρας του. Ο Λέοναρντ Τζερόμ, ήταν ένας από τους εννέα γιους και μια κόρη που γεννήθηκε από την από την Ορόρα (το γένος Μούρεϊ) Τζερόμ (1785–1867) και τον Εβραίο Ισαάκ Τζερόμ (1786–1866). (Σ.τ.μ.)

να θεωρούνται δυνατά. Μετέφερε ποσά από προϋπολογισμούς που είχαν ήδη εγκριθεί σε άλλον που ήταν διαθέσιμος για συγκεκριμένους σκοπούς. Κατάρτισε σχέδια που απορρίφθηκαν από όλους τους υπουργούς, τσακώθηκε με όλους τους υπουργούς και τους επέκρινε όπως ακριβώς έκανε όταν ήταν βουλευτής – μέχρι που αναγκάστηκε να παραιτηθεί μετά από εννέα μήνες.

Δεν πέρασε τη δοκιμασία! Και σαν πολιτικός ήταν το τέλος του!

Ένας Άγγλος συγγραφέας λέει γι' αυτόν:

«Επί χρόνια προσπαθούσε να αφοσιωθεί στο καθήκον να ανακαλύψει ποιες είναι στην πραγματικότητα οι δικές του πολιτικές πεποιθήσεις, με την πιο αδάμαστη ενέργεια και τη μεγαλύτερη αντοχή!»

Ο τυχοδιώκτης Ουίνστον

Ο άνθρωπος, για τον οποίο αυτό το μικρό βιβλίο προορίζεται να δώσει μια εικόνα, ο Ουίνστον Τσόρτσιλ, είναι πολύ ματαιόδοξος, για να μην έχει γράψει κάτι εκτενές για τον εαυτό του. Το βιβλίο του, στο οποίο στοχάζεται και τα νιάτα του, έχει τον τίτλο «Τα πρώτα χρόνια της ζωής μου: Παγκόσμιες περιπέτειες στο καθήκον» (Meine frühen Jahre: Weltabenteuer im Dienst). Αρκεί να δει κανείς τι λέει αυτός ο άνθρωπος για τον εαυτό του, τον τόνο με τον οποίο μιλά και τις εκφράσεις που χρησιμοποιεί συνήθως, αυτός ο απίστευτος «τυχοδιώκτης», για να καταλάβει ποιανού παιδί είναι!

«Η μόνη βαρετή περίοδος της ζωής μου ήταν όταν πήγαινα στο σχολείο. Πήγα σχολείο στα επτά μου και δραπέτευσα απ' αυτό στα δεκαοχτώ μου. Ήμουν ένας μέτριος, απρόσεκτος και άτακτος μαθητής. Δεν έβρισκα κανένα ενδιαφέρον στα λατινικά ή στα ελληνικά και δυσκολευόμουν στην αριθμητική. Δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σε πράγματα που δεν με ενδιέφεραν. Ούτε στο σχολείο ούτε στον αθλητισμό δεν είχα επιτυχία. Μπορώ να πω με σιγουριά ότι η περαιτέρω εκπαίδευσή μου ξεκίνησε μόνο αφού έφυγα από τα θρανία. Πάντα φρόντιζα να συναναστρέφομαι με έξυπνους ανθρώπους που κατείχαν ανώτερες θέσεις, και φρόντιζα πάντα να έχω συμβούλους στα υπουργεία μου».

Σε άλλο σημείο είπε κάποτε, ότι του άρεζε να παίζει με 15.000 μολυβένια στρατιωτάκια και αυτό του επέφερε μια αποφασιστική αλλαγή στη ζωή του. Κατατάχθηκε στο στρατό και έγινε δόκιμος στη Βασιλική Στρατιωτική Ακαδημία, Σάντερστ.

«Όσο δεν μου άρεσε το σχολείο, τόσο καλά ένιωθα στη στρατιωτική υπηρεσία. Εκεί υπήρχε πάντα κάτι καινούργιο για να μάθω και δεν υστερούσα από τους άλλους όπως στο σχολείο. Κανείς δεν χρειαζόταν να πάει στις αθλητικές εγκαταστάσεις αν δεν το ήθελε ο ίδιος.»

Απέτυχε δύο φορές στις εξετάσεις και, έχοντας πετύχει στην τρίτη προσπάθεια, κατατάχθηκε στο Ιππικό.

Ωστόσο, αργότερα είπε ότι ο στόχος του βρισκόταν αλλού:

«Πάντα ήθελα να μπω στη Βουλή». «Μου φαινόταν σαν ένας ιδιαίτερος κόσμος στον οποίο ζούσαν αυτοί οι άνδρες, ένας κόσμος υψηλότερου επιπέδου, στον οποίο και η παραμικρή λεπτομέρεια ήταν μέρος της συμπεριφοράς τους, όπου κάθε μονομαχία ήταν θέμα προσωπικής ευπρέπειας και αλληλοσεβασμού. Αποφάσισα να προσπαθήσω να μπω σε αυτή την κοινωνία μόλις γινόμουν ανεξάρτητος».

«Ο πατέρας μου, μου είχε αφήσει μια πολύτιμη κληρονομιά με τη μορφή της φήμης του ονόματός μας και της φιλίας πολλών ισχυρών φίλων που τιμούσαν τη μνήμη του. Γρήγορα συνειδητοποίησα ότι αυτοί οι θησαυροί δεν θα είχαν καμία αξία για μένα, αν δεν αποδείκνυα ότι ήμουν άξιος της. Αποφάσισα, λοιπόν, να ριχτώ στη μάχη της ζωής με κάθε σοβαρότητα και ενέργεια, να αναπληρώσω την παραμέληση των σχολικών μου χρόνων, να διαβάσω και να μελετήσω, να σκεφτώ και να μορφωθώ όσο καλύτερα μπορούσα και να ζήσω σύμφωνα με τις θέσεις του μεγάλου πολιτικού κόσμου στον οποίο είχε ζήσει ο πατέρας μου και να αναζητήσω περιπέτειες κάθε είδους με την ελπίδα να διαπρέψω σε αυτές. Αυτές οι περιπέτειες ήρθαν νωρίτερα από όσο νόμιζα.»

«Πρώτα εκπαιδεύτηκα σαν αξιωματικός, μετά πέρασα από σχολές αξιωματικών για λίγους μήνες. Τελικά πήρα το πτυχίο του αξιωματικού, και φυσικά, άρχισα να ψάχνω για πόλεμο, για να αποκτήσω εμπειρία και έτσι να κερδίσω εξουσία μεταξύ των συντρόφων μου. Εκείνη την εποχή, όμως, ο κόσμος ήταν εντελώς απαλλαγμένος από πολέμους. Επί δέκα χρόνια δεν υπήρχαν άλλες αξιοσημείωτες συγκρούσεις στα σύνορα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Για είκοσι χρόνια δεν είχε ξανασυμβεί πόλεμος στην Ευρώπη. Οι παλιοί αξιωματικοί φορούσαν τα μετάλλια των εκστρατειών στο Αφγανιστάν και την Αίγυπτο, αλλά είχαν μείνει ήδη πολύ πίσω, και επιπλέον οι αντίπαλοι είχαν αγριέψει».

Κάπου αλλού διαβάσαμε την αχρειότητα:

«Ο κίνδυνος, γιατί εμείς οι υπολογαγοί έτσι το βλέπαμε, ότι κατά την άποψη της εποχής μια φιλελεύθερη και δημοκρατική κυβέρνηση θα έκανε

έναν πόλεμο αδύνατο, έπρεπε να αποδειχθεί παράλογος. Η εποχή της ειρήνης πλησίαζε στο τέλος της. Οι πόλεμοι δεν πρέπει να λείπουν. Υπήρχαν αρκετοί για όλους, ο Θεός ξέρει πόσοι, υπεραρκετοί, και μάλιστα σε αφθονία. Οι σπάνιες απολαύσεις των μαχών έμελλε να βγουν στην αγορά πολύ σύντομα στα σύνορα της Ινδίας και του Σουδάν, να μοιραστούν ανάλογα με την τύχη και την εύνοια, και όλος ο στρατός τις λαχταρούσε».

Ο πρώτος πόλεμος, στην αγκαλιά του οποίου έπεσε ο Τσόρτσιλ, τον οδήγησε στην Κούβα – αλλά σύντομα εγκατέλειψε τα «πολύ ενδιαφέροντα πεδία μάχης» όταν συνειδητοποίησε ότι τα πράγματα πήγαιναν άσχημα για την Ισπανία. Το 1896 πήγε στην Ινδία με το 4ο σύνταγμα των Ουσάρων, για να περάσει εδώ για τρία χρόνια ευχάριστες ημέρες, που ταυτόχρονα ήταν πολύ διδακτικές: θα μπορούσαμε να παρατηρήσουμε, το πώς εδώ μέσα σε δέκα χρόνια, δεκαεννέα εκατομμύρια Ινδοί πέθαναν από την πείνα εξαιτίας της ευγενικής βοήθειας των Άγγλων! Φυσικά και ο Τσόρτσιλ συμμετείχε σε αυτή τη βοήθεια που ονομαζόταν και εκστρατεία τιμωρίας. Γράφει ο ίδιος σχετικά:

«Στις 16 Σεπτεμβρίου 1897, η ταξιαρχία μας έλαβε διαταγές να προχωρήσει στην κοιλάδα Μάμουντ “Mamund” και να τιμωρήσει τους ανθρώπους μιας φυλής που ήταν ένοχοι για την υπεράσπιση των εστιών τους. Προχώρησα με μερικά αποσπάσματα Σιχ για να βάλουμε φωτιά σε ένα χωριουδάκι. Φτάσαμε σε μερικές καλύβες από λάσπη που αποτελούσαν το χωριουδάκι. Όλο και περισσότερες απειλητικές φιγούρες άρχισαν να ξεχύνονται από το λόφο προς την κατεύθυνσή μας και ένας μεγάλος αριθμός από αυτούς συγκεντρώθηκαν πίσω από έναν βράχο, που ήταν περίπου εκατό μέτρα μακριά. Αυτοί οι στόχοι με έλκνυαν τόσο πολύ που δεν μπορούσα να αντισταθώ στην επιθυμία να τους πυροβολήσω. Δανείστηκα ένα τουφέκι από τον Σιχ που ήταν δίπλα μου. Αναμφίβολα είχα βρει την περιπέτεια που έψαχνα».*

Ο Τσόρτσιλ, που στα 23 του εδώ πυροβολούσε ανθρώπους σαν «στόχους», έμαθε από τότε μια τέχνη, που κάνει όλο τον κόσμο να πεθαίνει στα γέλια για τον σημερινό πόλεμο: τη νικηφόρα υποχώρηση!

Αφού δόθηκε η εντολή υποχώρησης, ο Ουίνστον καταδιώχθηκε από έναν από τους «άγριους». Ο ίδιος περιγράφει τη νίκη του ως εξής:

«Ήμουν αντιμέτωπος με τον εχθρό, οπότε άρχισα να τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορούσα! Με κομμένη την ανάσα, έφτασα στο λόφο. Ζήτω! Εκεί

* Οι Σιχ είναι μαθητές ή απόστολοι μιας ινδικής θρησκευτικής κοινότητας για την ένωση Ινδουισμού και Ισλάμ, ο συνολικός αριθμός τους ήταν άνω από 3 εκατομμύρια οπαδοί.

ήταν οι Σιχ».

Πράγματι: Ο Τσόρτσιλ γράφει «*Ζήτω!*» Μάλλον ήταν η πρώτη του νικηφόρα υποχώρηση – με τη διαφορά μόνο ότι σήμερα δεν χρειάζεται να τρέξει ο ίδιος – τουλάχιστον όχι προς το παρόν – αλλά αφήνει τους Τόμις του να τρέξουν, ακόμα και στη θάλασσα, για να νικήσουν! Τι ήρωας!

Ωστόσο, ο κύριος υπίλαρχος ήξερε πώς να βγάζει λεφτά από τις νίκες του: έγραφε ιστορίες με περιπέτειες σε σελίδες της «Daily Telegraph» και από αυτές έβγαζε ένα σωρό λεφτά.

Αυτά τα λεφτά τον έβαλαν στον πειρασμό να τα πολλαπλασιάσει με περιπετειώδη τρόπο. Η ευνοϊκή ευκαιρία του παρουσιάστηκε στο τρένο του Κίτσενερ* για το Χαρτούμ «να κατακτήσει το Σουδάν», όπως το αποκαλεί!

Εν τούτοις, ο Κίτσενερ ήταν ένας παλιός πολεμιστής που δεν ήθελε να έχει γύρω του τέτοιους ήρωες στα λόγια, που παρά τα νιάτα τους δεν διστάζουν να ασκούν κριτική στον Τύπο για τις επιχειρήσεις της Αυτού Μεγαλειότητας. Πέτυχε στις προσπάθειές του να ενταχθεί στο εκστρατευτικό σώμα μόνο αφού έμαθε ότι ο Κίτσενερ τον αποκάλεσε επιβήτορα της δημοσιότητας και αφού χρησιμοποίησε όλα τα μέσα των οικογενειακών σχέσεων. Έτσι τοποθετήθηκε στο 21ο Σύνταγμα Ουλάνων, αλλά με δική του ευθύνη. Αυτό όμως δεν τον ενόχλησε ιδιαίτερα: η «Daily Telegraph» πλήρωνε αρκετά καλά.

Η μάχη στο Ομντουρμάν στην Αφρική, ο αγώνας εναντίον του Μαχντί (Μοχάμεντ Αχμάντ), αυτά ήταν πράγματα του γούστου του Τσόρτσιλ, η περιπέτειά του! Εδώ ο Μαχντί, ο κατακτητής του Χαρτούμ, είχε συγκεντρώσει τους 60.000 δερβίσηδες του, που τώρα είχαν σφαγιαστεί. Απλώς πυροβολούσαν τα πλήθη των ανυπεράσπιστων, άοπλων φανατικών μέχρι που χιλιάδες σώματα κύλησαν στη γυαλιστερή άμμο. Καταδίωκαν με τα πυροβόλα όπλα τα τρένα με τα οποία έτρεχαν να διαφύγουν οι άνδρες και οι γυναίκες, οι ηλικιωμένοι και τα παιδιά, με αποτέλεσμα να πεθάνουν κατά εκατοντάδες. Όλο το πεδίο της μάχης ήταν γεμάτο με πτώματα, αλλά ο Τσόρτσιλ στεκόταν σε αυτό και ρωτούσε τον λοχία του – αλλά ας τον αφήσουμε να τα πει μόνος του:

«Ρώτησα τον λοχία μου, αν του άρεσε!» Η απάντησή του ήταν, «Λοιπόν, κύριε, δεν μπορώ να πω ότι το βρήκα ωραίο αυτή τη στιγμή. Αλλά νομίζω, ότι θα το συνηθίσω περισσότερο τη δεύτερη φορά».

* Ο Οράτιος Χέρμπερτ Κίτσενερ (1850 – 1916) ήταν διοικητής του αγγλικού στρατού στον πόλεμο των Μπόερ, έγινε υπουργός Πολέμου το 1914 και αργότερα πνίγηκε το 1916 στη βύθιση του θωρηκτού «Hampshire» στο οποίο επέβαινε.

Αμέσως μετά από αυτό, ο Τσόρτσιλ προσθέτει την υπέροχη κριτική ενός ανώτερου ναυάρχου που του άσκησε αργότερα για τη σφαγή.

«Πώς σας φάνηκε η επίθεσή μας και η μάχη;» Τον ρώτησα. *«Έμοιαζε με μια πουτίγκα σταφίδας, μαύρες σταφίδες σε σιμιγδάλι!»* απάντησε ο ναύαρχος Ντέηβιντ Ρίτσαρντ Μπέιτι.

Εδώ όλα έδειχναν έναν Άγγλο!

Επιστρέφοντας στο σπίτι του, ο Τσόρτσιλ καταπιάνεται αμέσως με το να πείσει μια εφημερίδα να τον προσλάβει σαν ανταποκριτή. Η εξελισσόμενη κατάσταση στη δημοκρατία των Μπόερ είναι ευνοϊκή γι' αυτόν – ήξερε ήδη ότι οι Μπόερς θα δεχθούν επίθεση. Έτσι μπορούσε να πετύχει να συνάψει μια σύμβαση με αμοιβή 5.000 μάρκα το μήνα γι' αυτή την επιχείρηση. Ο Τσόρτσιλ έγινε πολεμικός ανταποκριτής! «Δουλεύει» στην «Morning Post».

Περιπέτεια με ντροπιαστικό αποτέλεσμα

Ο υπίλαρχος – όχι, μιας και τώρα είναι πολίτης, ο πολεμικός ανταποκριτής Τσόρτσιλ – λοιπόν, ο Τσόρτσιλ σκέφτηκε μια υπέροχη ιδέα: μιας και δεν υπάρχει άλλος τρόπος αντιμετώπισης των Μπόερς, και αφού μπορούν να πυροβολούν καλά, θα τους επιτεθούν με ένα θωρακισμένο τρένο. Οι Μπόερς θα τρομοκρατηθούν, γιατί τα σύγχρονα όπλα γι' αυτούς είναι εντελώς άγνωστα και δεν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτα άλλο στον πόλεμο. Είναι άνδρες που εξακολουθούν να ενεργούν σύμφωνα με τους νόμους της τίμιας μάχης, είναι συντηρητικοί και βασίζονται στα παλιά τους κυνηγετικά όπλα. Πάνω απ' όλα, δεν ξέρουν ένα πράγμα: τη θέληση για αφανισμό. Άλλωστε από τους Άγγλους δεν θέλουν τίποτα άλλο από το να τους αφήσουν ήσυχους. Αφού αυτό δεν επρόκειτο να το κάνουν θα πυροβολήσουν ξανά αν έρθει μια σφαίρα από την άλλη πλευρά.

Δεν ήξεραν επίσης πώς να εκμεταλλευτούν το έδαφος ενάντια στις επιδρομές πυρός σε ένα ευρύ μέτωπο απέναντι στην εχθρική θέα: ένας εχθρός που επιτίθεται πρέπει να το αντιμετωπίσει και αυτό! Αυτή είναι η γνώμη τους. Οι Βρετανοί σκέφτονται διαφορετικά. Αν δεν τα καταφέρουμε με τα όπλα και τα κανόνια, θα περάσουμε ανάμεσά σας, με ένα ολόκληρο τρένο, οι αρνητικές αντιλήψεις σας θα μας ωφελήσουν και μετά να δείτε ποιος θα επιβιώσει από εσάς! Μακριά από κάθε Μπόερ και σκοτώστε ό,τι βλέπετε να τρέχει!

Κάτι το ευφυές! Με αυτό μπορούσε επιτέλους να κάνει μια αναφορά, που η Αγγλία δεν είχε δει εδώ και πολύ καιρό!

Το τρένο κυλάει, στη μηχανή, πίσω από ένα παραθυράκι, ο ρεπόρτερ γονατίζει φορώντας ένα απλό κοστούμι και ανοιγοκλείνει το άνοιγμα.

Αυτό που βλέπει όμως δεν είναι πολύ ευχάριστο: οι Μπόερς πέφτουν κατά δεκάδες, αλλά κανείς δεν το βάζει στα πόδια, πυροβολούν με μανία το τρένο. Τότε – ξαφνικά ακούστηκε ένας τρομακτικός θόρυβος και τα βαγόνια άρχισαν να ταλαντεύονται – το τρένο είχε εκτροχιαστεί! Οι Μπόερς είχαν ρίξει πέτρες στις γραμμές του τρένου. Φονικές φλόγες ξεπετάγονται από κάθε χαραμάδα, καθώς τώρα οι Μπόερς ορμούν σαν θύελλα – και ένας πολίτης με το όνομα Ουίνστον Τσόρτσιλ αρπάζει ένα τουφέκι, πυροβολεί στους επιτιθέμενους – είναι ελεύθερος σκοπευτής!

Μια έκρηξη – οι Βρετανοί χάνουν την ακοή και την όρασή τους, το τρένο πέφτει στο πλάι, τα θωρακισμένα τοιχώματα σπάνε! Κι άλλη έκρηξη!

Και τότε αδύνατα αγγλικά χέρια τεντώθηκαν στον αέρα – αλλά και αυτά ενός ρεπόρτερ· δυστυχώς όμως ξέχασε να πετάξει το όπλο του στα χωράφια, κουνούσε τον ζεστό του όπλο στον αέρα. Τον συνέλαβαν! Τέρμα οι αναφορές! Οι πολίτες με όπλα στα χέρια πυροβολούνται – δεν ωφελεί πια το κλάμα και τα παρακάλια!

Ενώ οι αιχμάλωτοι μεταφέρονται σε ένα στρατόπεδο, ο αιχμάλωτος πολίτης WC μεταφέρεται στην Πρετόρια. Είναι κλεισμένος στη φυλακή, πρόκειται να οδηγηθεί στο στρατοδικείο μετά από τρεις ημέρες και περιμένει μόνο να τον εκτελέσουν με τυφεκισμό!

Ναι, οι τρεις μέρες περνάνε, η τέταρτη, η πέμπτη – τον ξέχασαν; Μια αμυδρή ελπίδα άρχισε να μεγαλώνει στο μάλλον ταλαιπωρημένο μυαλό του Τσόρτσιλ.

Μήπως αυτοί οι αγρότες φοβόντουσαν να πυροβολήσουν έναν Άγγλο; Μήπως δημοσίευσαν ότι έπιασαν στα χέρια τους έναν δούκα του Μάρλμπορο; Θα πρέπει να γνωρίζετε ότι σ' αυτή την περίπτωση, όλες οι αγγλικές οικογένειες των υψηλών αρχόντων – ακόμη κι αν δεν ήταν πολύ πρόθυμες για έναν Τσόρτσιλ – θα απαιτούσαν μια αιματηρή εκδίκηση και επίσης θα την επέβαλλαν εάν ένας από τους δικούς τους κατέληγε έτσι!!

Ή μήπως τον ήθελαν για όμηρο; Ούτε να το σκέφτεται!

Ο κρατούμενος οδηγείται στην αυλή, όπου του επιτρέπεται να κάνει τον

καθημερινό του περίπατο. Περιπατάει κάνοντας κύκλους – ο επιτρεπόμενος χρόνος θα τελειώσει σύντομα! Και μετά θα έρθουν οι ώρες αναμονής και φόβου! Αλλά – γιατί δεν εμφανίζεται κάποιος φρουρός για να τον φέρει πίσω; Ο Τσόρτσιλ σταματά, σέρνεται στις σκιές – κανείς δεν φαίνεται! Περιμένει – περιμένει.

Όλα καλύπτονται από σιωπή, κανένας άνθρωπος δεν κινείται, δεν ακούγονται βήματα. Σέρνεται μέχρι τον τοίχο του άλσους, ανιχνεύει με το βλέμμα του το σκοτάδι που πλέον έχει πέσει: κανείς: Ένα άλμα – και είναι ελεύθερος! Τρέχει στο δρόμο, φτάνει στο σταθμό εμπορευμάτων, μπαίνει κρυφά σε ένα βαγόνι, το τρένο φεύγει! Τσόρτσιλ, στάθηκε τυχερός!

Το ταξίδι εξελίσσεται ομαλά, φτάνει στο Τράνσβααλ, πηδά στο επόμενο τρένο και φτάνει στο Λέιντισμιθ, για να το ανακτήσει σαν νικητής!!

Τώρα μπορεί να κάνει μια αναφορά! Μια τέτοια περιπέτεια, αν γραφτεί με φανταστικό τρόπο θα μπορούσε να βάλει στο στόμα όλων έναν Τσόρτσιλ σαν μαχητή για τον σκοπό της Αυτοκρατορίας, ο οποίος έπρεπε να πιει και το πικρό ποτήρι της αιχμαλωσίας και ωστόσο δεν πτοήθηκε και δεν τον εμπόδισε από να επιστρέψει στο στράτευμά του.! Υπέροχο!

Και η νίκη των Άγγλων είχε πλέον επιτευχθεί, οι Μπόερς τελείωσαν. Ένας πραγματικός θρίαμβος στο Λονδίνο!

Ότι οι φτωχοί Μπόερς δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ, οι γυναίκες και τα παιδιά τους πέθαναν από την πείνα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης – 26.783 τον αριθμό – γι' αυτά ο Τσόρτσιλ δεν γράφει ούτε μια λέξη, αυτά «δεν τα είδε»!

«Πάντα ήθελα να έρθω στη Βουλή!»

Ο Τσόρτσιλ θυμάται τώρα, ότι είχε αποφασίσει να έχει λόγο μια μέρα στην πολιτική – όταν γινόταν ανεξάρτητος. Αποφάσισε να χρησιμοποιήσει όλες τις σχέσεις του πατέρα του, όλες τις παλιές του φιλίες. Και τώρα φαντάστηκε ότι είχε αποδειχθεί άξιος της παράδοσης του σπιτιού του. Είναι αρκετά ανεξάρτητος, στο κάτω-κάτω έγραφε και φλυαρούσε για 200.000 γερμανικά μάρκα.

Εμπρός λοιπόν για την υψηλή πολιτική!

Θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι ένας άνθρωπος τόσο άπειρος και,

επιπλέον, λόγω έλλειψης μόρφωσης, σίγουρα όχι ακριβώς και πολύ ικανός, όπως ο Τσόρτσιλ, θα είχε έναν δύσκολο δρόμο μπροστά του για να πετύχει τον στόχο του! Όχι, στην Αγγλία είναι διαφορετικά. Βρίσκεστε στη γη της επαγγελίας της δημοκρατίας!

Έτσι ο Τσόρτσιλ το έκανε πιο εύκολα.

Οι μέθοδοι του της βρετανικής ηγεσίας στον πόλεμο συζητούνταν έντονα στις φιλελεύθερες εφημερίδες, οι αναφορές για γυναίκες και παιδιά που πέθαναν από την πείνα, για τους θανάτους των οποίων φέρονται ένοχοι οι Βρετανοί, αναστατώνουν – ένας συντηρητικός ρωτά τον Τσόρτσιλ τι έχει να πει σχετικά.

Αυτή είναι η ευκαιρία; Ίσως – οπότε προσοχή!

Η απάντησή του είναι η αναμενόμενη: δεν είδε τίποτα, και αν έβλεπε, δεν έφταιγαν οι Βρετανοί, φταίνει ξεκάθαρα οι Μπόερς, που ζουν σε μια τόσο θλιβερή χώρα, που οι Άγγλοι δεν είχαν καν την ευκαιρία, να κάνουν ακόμη περισσότερα για τους κρατούμενους από όσα είχαν κάνει ήδη! Τι φταίει η Αγγλία που δεν υπάρχουν μεγάλα αποθέματα τροφίμων όπου θέλει να κατακτήσει;

Μετά από αίτημα του Πρωθυπουργού δημοσίευσε ένα άρθρο στην «Morning Post», που απάλλασσε την Αγγλία από κάθε ενοχή. Και παρακαλώ, εδώ έγραψε ένας αυτόπτης μάρτυρας, ένας γενναίος πολεμιστής, που έβαλε ακόμα και την ελευθερία του στην πλάστιγγα της παγκόσμιας αυτοκρατορίας!

Το ένα χέρι νίβει το άλλο: ο Τσόρτσιλ έκανε τη χάρη στους Συντηρητικούς που είχαν συμφέρον σε αυτά τα ορνιθοσκαλίσματα – έτσι του έκαναν τη χάρη να τον υποδείξουν σαν υποψήφιο για εκλογή σε ένα μικρό δήμο, το Όλνταμ.

Ωστόσο, παρ' όλες τις προετοιμασίες για το ψηφοδέλτιο, τα πράγματα δεν πήγαν καλά, ο υποψήφιος δεν μπορεί να μιλήσει πολύ καλά, τραυλίζει λίγο και δεν έχει καμία συνοχή στην ομιλία του!

Παρηγορείται όμως, ότι θα γίνουν απλώς μικρές ενδιάμεσες εκλογές.

Ο Ουίνστον Λέοναρντ Σπένσερ-Τσόρτσιλ γίνεται μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων, βουλευτής των Τόρις για το Όλνταμ!

Τα κατάφερε – έκατσε στη Βουλή. Πρέπει να έχετε κατά νου τι σημαίνει αυτό για έναν Βρετανό.

Κανείς δεν μπορεί να έχει επιρροή, κανένας δεν μπορεί να πετύχει σαν επιχειρηματίας, σαν επιστήμονας ή σαν συγγραφέας στην Αγγλία, αν δεν έχει διασυνδέσεις με τα κυρίαρχα στρώματα, με την αριστοκρατία. Αλλά αν τις έχει αυτές, έστω και μόνο λόγω σχέσης, τότε μια μέρα θα καθίσει και στη Βουλή – έστω και στη Βουλή των Κοινοτήτων. Για τον αναγνώστη που δεν είναι εξοικειωμένος με την πορεία της δημοκρατίας στην Αγγλία, πρέπει να συμπεριληφθούν εδώ λίγα λόγια για το αγγλικό κοινοβούλιο.

Σε αντίθεση με τα κοινοβούλια των άλλων δημοκρατικών κρατών, το κοινοβούλιο της Μεγάλης Βρετανίας είναι ήδη ένας παλιός θεσμός, ο οποίος από το 1376 χωρίζεται σε Άνω και Κάτω Βουλή. Η Άνω Βουλή είναι η επαγγελματική εκπροσώπηση της υψηλής αριστοκρατίας, η κάτω βουλή αποτελείται από 615 αντιπροσώπους που εκλέγονται σε γενική μυστική ψηφοφορία από τις επιμέρους περιφέρειες. Ο βασιλιάς βρίσκεται πάνω από τους δύο θεσμούς, αλλά τα δικαιώματά του είναι πολύ περιορισμένα. Ομοίως, τα δικαιώματα της Άνω Βουλής σήμερα είναι πολύ λιγότερα από αυτά της Κάτω Βουλής. Η κυβέρνηση αποτελείται από τον πρωθυπουργό, που διορίζεται από τον βασιλιά, και τους υπουργούς που επιβεβαιώνονται από τον βασιλιά. Στο σύνολό του ονομάζεται Υπουργικό συμβούλιο. Οι αποφάσεις του εξαρτώνται από αυτές της Βουλής των Κοινοτήτων και της Βουλής των Λόρδων. Ωστόσο, τα γεγονότα στην υπόθεση Τσόρτσιλ θα δείξουν ότι αυτό συχνά δεν συμβαίνει.

Μόλις μπήκε στο Κοινοβούλιο, ο Τσόρτσιλ άρχισε να γράφει ένα μυθιστόρημα! Αυτό του φαινόταν ότι είναι το πιο σημαντικό έργο! Από αυτό μπορείτε να δείτε ξεκάθαρα την ιδέα με την οποία ρίχτηκε στην πολιτική: **να βγάλει λεφτά!**

Είναι ενδιαφέρουσες μερικές προτάσεις σε αυτό το κατασκεύασμα της πιο γελοίας μορφής:

«Η ευημερία ενός λαού... δεν θέλει να το κρύψει, αυτή ήταν μάλλον η κατεύθυνση παρά η αιτία των προσπαθειών του. Η φιλοδοξία ήταν η κινητήρια δύναμη και ήταν ανίσχυρος στο έλεός της. Η ζωή που έζησε ήταν η μόνη ζωή που μπορούσε ποτέ να ζήσει, έπρεπε να τη ζήσει μέχρι το τέλος. Το τέλος συχνά έρχεται πολύ νωρίς για αυτούς τους ανθρώπους των οποίων το μυαλό είναι τόσο καλουπωμένο που βρίσκουν ανάπαυση μόνο στη δραστηριότητα και στη σύγχυση, τη μόνη τους ελευθερία».

Αλλά πριν από τη θητεία του σαν βουλευτής έβαλε τα ακόλουθα ενθαρρυντικά λόγια:

«Στο τέλος του πολέμου των Μπόερ, πίστευα ακόμα ότι είχαμε μια αληθινή

πολιτική δημοκρατία, υπό την ηγεσία μιας δεμένης ελίτ πολιτικών, με τις ρίζες τους στην κληρονομιά και την παράδοση. Εκείνη την εποχή δεν είχα ιδέα πόσο σπουδαίο και αναμφισβήτητο χρήσιμο ρόλο παίζει η απάτη στην ύπαρξη εκείνων των λαών που βρίσκονται σε κατάσταση δημοκρατικής ελευθερίας».

Η απάτη – κανείς δεν έχει μεγαλύτερο δικαίωμα να πει κάτι τέτοιο, από τον ίδιο τον Τσόρτσιλ, ο οποίος έζησε με αυτά τα λόγια όλη του τη ζωή και έχει κάνει τις περισσότερες απάτες από οποιονδήποτε δημοκράτη.

Η πολιτική του δράση στις συνεδριάσεις της Βουλής ήταν πλέον να μιλάει όσο πιο δυνατά γίνεται και κυρίως να μιλάει σε κάθε κατάλληλη και ακατάλληλη ευκαιρία. Οποιοσδήποτε Φιλελεύθερος μπορούσε να σηκώσει το χέρι του για να ζητήσει να μιλήσει και να πει πράγματα, για τα οποία ο Τσόρτσιλ δεν καταλάβαινε τίποτα: σηκωνόταν μετά από κάθε ομιλητή, ξεστόμιζε κάτι κι αν ήταν η μεγαλύτερη ανοησία, όλοι οι σύνεδροι γελάγανε – δεν πειράζει, το κύριο το θέμα ήταν ότι αυτός ακουγόταν στον κόσμο και ότι θα αποκτούσε όνομα!!

Απέκτησε κι αυτός ένα – αλλά όχι ένα που είναι φημισμένο, ούτε της αρεσκείας του: λέγεται

«Κλόουν της Βουλής των Κοινοτήτων»

Τίποτα όμως δεν μπορεί να συμβεί σε ένα μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων – ακόμα κι αν τον κοροϊδεύουν, τον θεωρούν εντελώς ανίκανο ακόμα κι αν συγκεντρωθεί όλη η οργή των αντιπάλων εναντίον του – μένει στη θέση του για πέντε χρόνια!

Το μόνο που μπορεί να του συμβεί είναι ότι μετά από 5 χρόνια μπορεί να μην επανεκλεγεί από τους παλιούς του ψηφοφόρους. Αυτό πρέπει να αποτρέψει!

Αυτό κάνει ο Ουίνστον ο κλόουν!

Η ώρα είναι ευνοϊκή γι' αυτόν: Η Μεγάλη Βρετανία βρίσκεται αντιμέτωπη με την θεσμοθέτηση του συστήματος προστατευτικού δασμολογίου ή το ελεύθερο εμπόριο. Η απόφαση είναι πιεστική, τρίβονται στη Βουλή των Κοινοτήτων για να φτάσουν σε ένα σημείο και ένας Τσόρτσιλ ομολογεί ότι καταβρόχθισε ακόμη και βιβλία για το υπέρ ή το κατά του προστατευτισμού!

Τι σημασία έχει που οι Τόρις (Συντηρητικοί) είναι κατά του ελεύθερου εμπορίου, που το θεωρούν σαν φιλελεύθερη υπόθεση; Ο Τσόρτσιλ υπο-

στήριζε το ελεύθερο εμπόριο και οι φιλελεύθεροι τον υποδέχθηκαν με ανοιχτές αγκάλες! Μεταπήδησε από τους συντηρητικούς στους φιλελεύθερους. Και τίποτα δεν στάθηκε εμπόδιο στην επανεκλογή του – έστω και μέσω των πρώην αντιπάλων του! Η αλλαγή άξιζε τον κόπο: άλλα 5 χρόνια στη Βουλή.

Τι αξία όμως έχουν πέντε χρόνια για έναν βουλευτή εάν μέσα σε αυτά δεν μπορεί να εξασφαλίσει ένα κατάλληλο πόστο;

Και αυτό θα πρέπει να είναι δυνατό με τα απαραίτητα κατάλληλα νήματα. Αρκεί κάποιος να έχει διασυνδέσεις, πρέπει να γίνει ανεπιθύμητος για κάποιους για να γίνει ακόμη πιο απαραίτητος στους αντιπάλους του!
Το καταφέρνει!

Κύριος Υφυπουργός Αποικιών!

Το 1906 έφερε κάποιες σκληρές δυσκολίες για τους Συντηρητικούς – αντιμετωπίζουν προκλήσεις που προέρχονται από τα καθήκοντα, που δεν είναι πλέον σε θέση να αντιμετωπίσουν. Η σύγκρουση μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας απειλεί να μετατραπεί σε ειρήνη χωρίς να γίνει πόλεμος! Η Σύνοδος της Αλχεθίρας φέρνει παραχωρήσεις από τη Γαλλία στη Γερμανία και αντίστροφα.

Οι Φιλελεύθεροι στην Αγγλία ανασυντάσσονται καθώς σχηματίζεται νέα κυβέρνηση. Ταυτόχρονα, τα προβλήματα των Μπόερς αντιμετωπίζονται πιο δυναμικά: προσπαθούν να τους ηρεμήσουν με κάποιο τρόπο, αφού δεν θέλουν να παίξουν το ρόλο των αγρίων, του ρόλου των αποικιοκρατών.

Η κυβέρνηση του Χένρι Κάμπελ-Μπάνερμαν αναζητούσε τον κατάλληλο άντρα. Μια μέρα ο σερ Έντουαρντ Γκρέι*, ο υπουργός Εξωτερικών, αντιμετώπισε τη φιγούρα του Τσόρτσιλ. Διαπίστωσε ότι ήταν το μόνο μέλος των Φιλελεύθερων βουλευτών που συμμετείχε στον πόλεμο των Μπόερ και, κατά συνέπεια, ήταν ο μόνος από αυτούς που έφερε μαζί του τη γνώση της χώρας των Μπόερ που απαιτούνταν πλέον.

Άφησε τον τυχοδιώκτη να τον πλησιάσει με την βεβαιότητα ότι αυτός ο

* Ήταν υπουργός Εξωτερικών το 1905-1916 και ένας από τους πιο επικίνδυνους εχθρούς της Γερμανίας. Πέθανε το 1933.

άνθρωπος θα δεχόταν οποιαδήποτε θέση. Και ο Τσόρτσιλ δέχθηκε. Τώρα είναι υπουργός Εξωτερικών στο Υπουργείο Αποικιών.

Για τη δραστηριότητά του είχε γράψει ο ίδιος:

«Κατά τη διάρκεια του 1906 δεν έκανα τίποτε άλλο παρά μόνο να δουλεύω σε ζητήματα της Νότιας Αφρικής».

Ψηφίστηκε το νομοσχέδιο για το Σύνταγμα του Τράνσβααλ. Έπαιξε σημαντικό ρόλο σε αυτό.

Σαν αποτέλεσμα αυτής της πράξης, ο στρατηγός Λούις Μπότα έγινε πρωθυπουργός του Τράνσβααλ.

Ο ίδιος ο Τσόρτσιλ όμως έγινε περισσότερο γνωστός, του δόθηκαν ευκαιρίες να δημιουργήσει νέες σχέσεις και ταυτόχρονα απέκτησε μια εικόνα για την αποικιακή πολιτική. Ειδικότερα, παρατήρησε τη διαφορά μεταξύ της γερμανικής και της βρετανικής μεθόδου. Έβλεπε ξεκάθαρα ότι οι Γερμανοί, με τις περαιτέρω ευνοϊκές εξελίξεις, θα προχωρούσαν περισσότερο από την Αγγλία με όλη τη βία της πολιτική. Αυτό ενοχλούσε τον φιλόδοξο. Σε αυτή τη συνειδητοποίηση βρισκόταν το μικρόβιο της γερμανικής του εχθρότητας!

Ένα γεγονός έγινε πλέον σημαντικό για τον υπουργό Εξωτερικών των αποικιών. Το όνομά του ήταν Κλημεντίνη Χόζιερ!

Κόρη ενός πλούσιου Αμερικανού – ούτε κατά διάνοια Άγγλου – βιομήχανου. Στην αρχή τα πήγαινε καλά με τον Χόζιερ, γνώρισε πολλές σημαντικές προσωπικότητες από αυτόν και κυρίως τη στάση τους απέναντι στην κατάσταση των πραγμάτων..

Ακολούθησε η γνωριμία του με την Κλημεντίνη και αφού εξέτασε τις διασυνδέσεις και τις δυνάμεις του πατέρα της, ήρθε η αγάπη του για εκείνη· σύντομα μπορούσε κανείς να διαβάσει στις εφημερίδες ότι οι δύο νέοι και ελπιδοφόροι αρραβωνιάστηκαν.

Θα έρθει η μέρα που η εικόνα του Τσόρτσιλ θα παρουσιαστεί στον βασιλιά. Ο Χέρμπερτ Χένρι Άσκουιθ, ο οποίος αντικατέστησε έκτοτε τον άρρωστο Χένρι Κάμπελ-Μπάνερμαν σαν πρωθυπουργό, κάνει μια τολμηρή κίνηση: προτείνει τον Τσόρτσιλ σαν μέλος του Μυστικού Συμβουλίου. Οι υπηρεσίες του στο Τράνσβααλ χρησίμευσαν σαν κίνητρο, επιβεβαιώνει ο βασιλιάς.

Όταν ήταν ακόμη στο Υπουργείο των Αποικιών, ο Τσόρτσιλ έμαθε μερι-

κά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα στον τομέα του εμπορίου – πάνω από όλα για τα συμφέροντα των βιομηχάνων εξοπλισμών – συμπεριλαμβανομένου του πεθερού του και του Βασιλείου Ζαχάρωφ – που από την εποχή του πολέμου των Μπόερς έπασχαν από την έλλειψη επιχειρήσεων. Έβλεπε ότι η Γερμανία όλο και περισσότερο επιδείκνυε μια τεράστια δύναμη και ενέργεια και πρωτοστατούσε σε όλους τους τομείς, συμπεριλαμβανομένου και του εμπορίου.

Προκειμένου να εξαπατήσει τη Γερμανία σχετικά με τυχόν βήματα που έκανε η Αγγλία για να αποτρέψει την πρόοδο των γερμανικών επιτυχιών, καταφέρνει να γράψει τις ακόλουθες γραμμές το 1908:

«Το μεγαλύτερο λάθος το άφησα στο τέλος. Είναι ότι υπάρχει μια βαθιά σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ του γερμανικού και του αγγλικού λαού, που θα μπορούσαν να λυθούν μόνο με ακραίες δυναμικές δοκιμασίες και που μας οδηγεί ακαταμάχητα σε μια πολυτάραχη μοίρα. Καμία πιο δυσοίωνη αντίληψη δεν θα μπορούσε να παραλύσει το μυαλό ενός πολιτικού. Δεν υπάρχει καμία φυσική σύγκρουση μεταξύ των συμφερόντων του αγγλικού και του γερμανικού λαού... Υπάρχει αναμφίβολα μια εμπορική αντιπαλότητα. Υπάρχει όμως και μια πραγματική και αυξανόμενη εξάρτηση. Κανένα ηπειρωτικό έθνος δεν είναι πιο απαραίτητο για το εμπόριο μας από τη Γερμανία. Είναι ο καλύτερος πελάτης μας καθώς και εμείς είμαστε ο δικός του...»

Αυτή η δήλωσή του, σε συνδυασμό με τη στάση του απέναντι στους βιομήχανους εξοπλισμών, του χάρισε τη θέση του Υπουργού Εμπορίου!

Μία από τις πρώτες ενέργειές του είναι να αναγκάσει αγγλικές εμπορικές εταιρείες να προωθηθούν και να υποστηριχθούν σε μη βρετανικές περιοχές, ιδιαίτερα στο εξωτερικό. Δεν μπορεί να τονίσει αρκετά την ανταγωνιστικότητα της Γερμανίας, ούτε να τονίσει αρκετά τις επιτυχίες της Γερμανίας.

Επέμεινε σε αυτή την τάση για όσο διάστημα ήταν Υπουργός Εμπορίου: να βλάψει όσο το δυνατόν περισσότερο τον ενοχλητικό ανταγωνιστή, επισημαίνοντας την επικινδυνότητά του όλο και περισσότερο – για να πείσει όλους τους Βρετανούς για τον κίνδυνο που απειλούσε εδώ!

Μια μέρα τον κάλεσαν στη Γερμανία – όχι για εμπορικές συνομιλίες, αλλά σαν φιλοξενούμενος κατά τη διάρκεια στρατιωτικών ασκήσεων. Και οι εντυπώσεις που μάζεψε εδώ τον έκαναν να σωπάσει. Η σιωπή του όμως έγινε σκοπός. Προέκυψε ένα σχέδιο.

Το μόνο που έχει να κάνει τώρα είναι να τονίσει την ανάγκη για απόλυτη

εσωτερική γαλήνη: οι διαφωνίες πρέπει να σταματήσουν, οι Ιρλανδοί πρέπει να ικανοποιηθούν – κοιτάξτε την εσωτερική γαλήνη στη Γερμανία. Υπάρχει κίνδυνος εδώ!

Συνεχίζει να το μιλάει γι' αυτό – μέχρι που έγινε υπουργός Εσωτερικών!

Αλλά το πρώτο πράγμα που κάνει εδώ: εξαπολύει κανόνια στην πόλη κατά των απεργών εργατών – γεγονός που φυσικά το κοροϊδεύουν. Μετά σφαγιάζει μαζικά τους Ιρλανδούς αγωνιστές της ελευθερίας – και τότε διαπιστώνει: υπάρχει ειρήνη στην Αγγλία! Και τι ειρήνη!

Ο Λόιντ Τζορτζ* τον έπεισε να βγάλει το συνταξιοδοτικό του νόμο. Ο Τσόρτσιλ διακήρυξε σε συνέδρια το «μεγάλο του έργο» για τους εργάτες. Και επανειλημμένα τόνιζε με λόγους και με γραπτά πόσο επικίνδυνο ήταν να μην δίνουν σημασία στη Γερμανία. Ο στρατηγός Λούις Μπότα, ο πρωθυπουργός της Νοτιοαφρικανικής Ένωσης, είπε στον Γερμανό πάστορα Κρίστιαν Σόβαλτερ το 1909 ότι του είχε γίνει σαφές στην Αυτοκρατορική Διάσκεψη στο Λονδίνο ότι ο πόλεμος με τη Γερμανία ήταν αναπόφευκτος – ανεξάρτητα από το τι έκανε η γερμανική κυβέρνηση.

Έτσι υποκινούσε την αδίστακτη κυβερνητική κλίκα γύρω από τον Τσόρτσιλ εκείνη την εποχή. Και συνέχισε να υποκινεί, μέχρι που το 1911 ξεκαθαρίστηκε, δηλαδή έγινε σαφές, ότι κανένας άλλος εκτός από τον Τσόρτσιλ δεν ήθελε πόλεμο με το Ράιχ – ότι αυτός ήταν που υποκίνησε όλους τους άλλους.

Εκείνη την εποχή υπήρχαν πάντα ορισμένες αντιξοότητες μεταξύ της Γερμανίας και της Γαλλίας λόγω του Μαρόκου. Θα εξετάσουμε αυτά τα πράγματα εν συντομία. Τα γερμανικά οικονομικά συμφέροντα υπήρχαν στο Μαρόκο για δεκαετίες, γεγονός που οδήγησε το Ράιχ να αντιταχθεί στις γαλλικές διεκδικήσεις στη χώρα – οι οποίες, ωστόσο, επιβεβαιώθηκαν από την Αγγλία. Για να προστατεύσει τα γερμανικά συμφέροντα, ο Κάιζερ Γουλιέλμος Β' αποβιβάστηκε στην Ταγγέρη το 1905. Η κρίση όμως, όπως ήδη αναφέρθηκε, διευθετήθηκε από τη Διάσκεψη της Αλχεθίρας. Το 1911 όμως, η Γαλλία κατέλαβε τη Φεζ, η οποία με τη σειρά της έθεσε σε σοβαρό κίνδυνο τα γερμανικά συμφέροντα που εξακολουθούσαν να υπάρχουν. Το Ράιχ τώρα έστειλε την κανονιοφόρο «Πάνθηρας» στο Αγκαντίρ. Η αγγλική κυβέρνηση, από την άλλη πλευρά, εξέφρασε «ανησυχίες». Έλαβε μια απάντηση, στην οποία δηλωνόταν, ότι το Ράιχ δεν ήταν διατεθειμένο, να επιτρέψει να το πατρονάρουν σε ένα ζήτημα που επηρεάζει την τιμή του. Το Λονδίνο

* Σαν πρωθυπουργός (1916-1922) κινητοποίησε όλες τις εθνικές δυνάμεις για τον παγκόσμιο πόλεμο και έπαιξε βασικό ρόλο στην υποχρεωτική συνθήκη των Βερσαλλιών του 1919.

ήταν πλέον ακράδαντα πεπεισμένο, ότι πρέπει να υπάρξουν στρατιωτικές επιπλοκές. Προηγουμένως στάλθηκε μια δεύτερη νότα στο Βερολίνο. Η απάντηση αργεί να έρθει – όταν ήρθε, η Γαλλία και η Γερμανία είχαν συμφωνήσει για άλλη μια φορά με τον καλύτερο τρόπο. Η Συμφωνία Μαρόκου-Κονγκό ρυθμίζει τα δικαιώματα της Γαλλίας στο Μαρόκο και σε αντάλλαγμα δίνει στο Ράιχ τα τμήματα της γαλλικής αποικίας του Κονγκό που συνορεύουν με το Καμερούν.

Λονδίνο – Ο Τσόρτσιλ είναι απογοητευμένος.

Έμαθε όμως και κάτι από αυτό το περιστατικό, δηλαδή, ότι η Αγγλία δεν μπορούσε να αντιταχθεί μόνη της στη Γερμανία. Ούτε καν με τη βοήθεια της Γαλλίας, με την οποία είχε συνδεθεί εδώ και καιρό με μυστικές συνθήκες.

Ο Τσόρτσιλ διέβλεψε μόνο μια επιλογή: να περικυκλώσει τη Γερμανία.

Συνέταξε ένα υπόμνημα με το ενδεχόμενο της πλήρους πολιτικής και στρατιωτικής περικύκλωσης του γερμανικού Ράιχ.

Σε αυτό εξηγούσε, ότι η επικείμενη συνθήκη με τη Ρωσία πρέπει να επεκταθεί και ότι τα Βαλκάνια πρέπει να τεθούν υπό την αγγλική επιρροή. Με αυτό το υπόμνημα δημιουργούσε τεκμηριωμένα στοιχεία για την θέληση της Αγγλίας να πάει σε πόλεμο. Και ταυτόχρονα με αυτό δίνει αργότερα στη Γερμανία την καλύτερη απόδειξη για την απόρριψη του ψεύδους της ενοχής της για τον πόλεμο!

Αλλά για τον εαυτό του προσωπικά κέρδισε κάτι με αυτό το παρασκεύασμα: κατάφερε να αποκτήσει επιρροή στη βιομηχανία στρατιωτικών εξοπλισμών στην Αγγλία, κάτι που οδήγησε τον πρωθυπουργό να τον διορίσει πρώτο λόρδο του Ναυαρχείου. Θα γίνει υπουργός Ναυτικών. Και έτσι αρχίζει η κρίσιμη φάση του εθισμού του στον πόλεμο.

Διεθνής Εγκληματίας Πολέμου

Κανένας άλλος εκτός από τον ίδιο τον Τσόρτσιλ δεν μπορεί να πει πώς ήταν για αυτόν το 1911. Η χρονιά που ο πόλεμος θεωρήθηκε αναπόφευκτος, η χρονιά που ένας Λόρδος Τζον Άρμπαθνοτ Φίσερ ήθελε το γερμανικό στόλο να γίνει «εμπορικός», η χρονιά που συγκλήθηκε μια νέα διάσκεψη του Ράιχ, για να συζητηθεί και η γενική επιστράτευση, η

χρονιά που η καταστροφή θα μπορούσε να αποφευχθεί μόνο με τεράστιες προσπάθειες.

Λέει: *«Λίγοι άνθρωποι γνωρίζουν πόσο λίγα έλειπαν, και ο Μεγάλος Πόλεμος θα ήταν πρόωρος για το καλοκαίρι του 1911!»*

Και παρακάτω: *«Με καμία ιδιότητα δεν είχα ποτέ τόση εξουσία όσο κατά τα προπαρασκευαστικά μου χρόνια στο Ναυαρχείο».*

Μιλάει ακόμη και για προετοιμασία εδώ – και αυτός ο εγκληματίας θέλει να ισχυριστεί ότι δεν προετοιμάζε ποτέ τον πόλεμο!

Ας τον αφήσουμε να περιγράψει ο ίδιος, πώς ετοιμαζόταν τώρα για πόλεμο: *«Όπως φαινόταν, τόσο το Υπουργείο Πολέμου όσο και το Υπουργείο Εξωτερικών ήθελαν να μου αναθέσουν τη διοίκηση του Πολεμικού Ναυτικού. Καθήκον μου θα ήταν να αναδιοργανώσω και να δώσω νέα πνοή στον τεράστιο μηχανισμό της βρετανικής ναυτικής δύναμης. Εργάστηκα πολύ σκληρά, για να ερευνήσω όλο το πεδίο καθώς και τις λεπτομέρειες της αποστολής μου».*

«Όλα τα θεμελιώδη προβλήματα της διοίκησης του στόλου μου εμφανίστηκαν στην πιο εκτεταμένη και οξεία μορφή τους. Για παράδειγμα, ο ρυθμός της ναυτικής κατασκευής σε σχέση με τη Γερμανία..., οι προϋποθέσεις για άμεση και μόνιμη ετοιμότητα, που φαινόταν να απαιτεί η κατάσταση των πραγμάτων στην Ευρώπη. Στη Βουλή επικράτησε κάποια αναστάτωση, όπως είναι γνωστό, όταν ανακοινώθηκε ότι σε τρεις από τους πρώτους λόρδους της θάλασσας είχαν δοθεί διαφορετικές θέσεις».

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ προχώρησε σ' αυτό, τοποθετώντας στο γραφείο του ένα μεγάλο αναδιπλούμενο χάρτη για τη μελέτη του, στον οποίο καθημερινά έπρεπε να καταγράφεται η θέση του γερμανικού και του αγγλικού στόλου με σημαίες. Το 1911!!

«Πάντα φροντίζαμε», γράφει ο γέρο-υποκινητής, «να έχουμε μια συντριπτική υπεροχή στα σημεία, όπου οι Γερμανοί μπορούσαν, αν χρειαζόταν, να συγκεντρώσουν το μέγιστο των δυνάμεων. Αυτό δεν έπρεπε να εκληφθεί μόνο σαν μόνιμο προληπτικό μέτρο, αλλά και για να ελέγξουμε τη δουλειά μας. Όλοι στο γραφείο μας ένιωθαν ότι προετοιμαζόμαστε για έναν σοβαρό και επικείμενο κίνδυνο».

«Πριν έρθω στο Υπουργείο Ναυτικών, το σχέδιο του Ναυαρχείου ήταν ότι, σε περίπτωση πολέμου με τη Γερμανία, να γίνει αμέσως ένας απότομος αποκλεισμός στη Βόρεια Θάλασσα κοντά στα νησιά Χέλγκολαντ, συγκεκριμένα από στολίσκους ταχύπλων πλοίων, υποστηριζόμενων από

καταδρομικά και πίσω από αυτά θα ήταν ο μεγάλος στόλος.»

«Αντικαταστήσαμε αυτό το σχέδιο με αυτό που μπορεί να ονομαστεί αποκλεισμός από απόσταση. Αποφασίσαμε να κλείσουμε το κανάλι και ο στόλος μας να σταθμεύσει στα βόρεια της Σκωτίας στο φυσικό λιμάνι του Σκάπα Φλόου ή κοντά του στα νησιά Ορκάδες, από όπου θα μπορούσαμε να κυριαρχήσουμε στα νερά μεταξύ της Σκωτίας και της Βόρειας Θάλασσας. Τότε η Βόρεια Θάλασσα θα σχημάτιζε μια κλειστή θάλασσα και η Γερμανία θα ήταν αποκομμένη από τους ωκεανούς και τον υπόλοιπο κόσμο».

Ένα ωραίο σχέδιο, κύριε Τσόρτσιλ, με το οποίο αργότερα κατάφερες, να πεθάνουν από την πείνα χιλιάδες γερμανίδες και παιδιά!

Και αν μπορείτε να βρείτε έναν άνθρωπο που καταρτίζει τέτοια σχέδια για τα οποία καυχιέται και που προσπαθεί να προκαλέσει τον πόλεμο στο οποίο μπορεί να πραγματοποιήσει τέτοιες αισχρότητες, μπορείτε να τον αποκαλέσετε με οτιδήποτε άλλο εκτός από στυγνό εγκληματία, που αξίζει τον θάνατο χιλιάδες φορές;

Ωστόσο, οι προετοιμασίες του Τσόρτσιλ συνεχίζονται. Το πρώτο πράγμα που κάνει προς τα έξω είναι η υποβολή ενός τεράστιου σχεδίου για την κατασκευή στόλου. Πείθει όποιον έχει αντίρρηση σε αυτό, ότι η Αγγλία είναι τελείως κατώτερη από τη Γερμανία, ότι με τον σημερινό της στόλο δεν θα μπορέσει ποτέ να ξεπεράσει τον αντίπαλο και ότι τελικά ο πόλεμος είναι, ας πούμε, επικείμενος!

Το επόμενο βήμα του ήταν να συνάψει τεράστιες παραγγελίες πυρομαχικών – και οι παραγγελίες πολεμικού υλικού για πρώτη φορά πηγαίνουν στην Αμερική!

Ο υπουργός Ναυτικών είχε τις καλύτερες διασυνδέσεις: ο σερ Χένρι Χόζιερ μεσολάβησε στην επιχείρηση – ο πεθερός του και φίλος του Βασίλειου Ζαχάρωφ. Με κάθε μέσο, ήθελε να υπονομεύσει μια «επικείμενη συνεννόηση» μεταξύ Αγγλίας και Γερμανίας όσον αφορά τις σχέσεις δυνάμεων των δύο στόλων και μάλιστα έφτασε στο σημείο να προωθήσει νέες απαιτήσεις στη Βουλή των Κοινοτήτων, αναγκάζοντας τη Γερμανία να εγκαταλείψει τις διαπραγματεύσεις σαν αδύνατες.

Τον Μάιο του 1912, καθιέρωσε ομοιόμορφες τακτικές ναυτικού πολέμου με τη Γαλλία που ήταν προσαρμοσμένες στις συνθήκες των στόλων τους και τις εξασφάλισε μέσω μυστικών συνθηκών.

Όλες οι προετοιμασίες είχαν γίνει, το σχέδιο αποκλεισμού του λόρδου

Φίσερ ήταν σε ισχύ. Τότε εμφανίστηκε ο Τσόρτσιλ και πέταξε μια μεγάλη φράση με την οποία εξαπάτησε τόσο πολύ τους Άγγλους, που είναι δύσκολο να το πιστέψεις: *«Ακόμη και η πιο τρελή φαντασία δεν μπορεί να προβλέψει έναν πόλεμο για το ορατό μέλλον, γιατί ένας τέτοιος πόλεμος θα έριχνε την Ευρώπη πίσω στην πιο τρομερή βαρβαρότητα!»*

Η εύπιστη γερμανική κυβέρνηση δεν φαίνεται να παρατηρεί τίποτα. Ο ίδιος ο Κάιζερ κάλεσε ακόμη και τον Ουίνστον Τσόρτσιλ και τη σύζυγό του στη Γερμανία για τα Χριστούγεννα. Πριν από την αναχώρησή του, οι έκπληκτοι αναγνώστες της «Daily Chronicle» διαβάζουν ότι ο υπουργός Ναυτικών είχε προετοιμάσει όλα τα εμπορικά πλοία για να εξοπλιστούν σε περίπτωση πολέμου!

Μετά ξεκίνησε το έτος 1914. Ο Τσόρτσιλ ταξιδεύει στο Παρίσι για συνομιλίες, ο πρωθυπουργός ταξιδεύει στο Παρίσι, ο Λόιντ Τζορτζ ταξιδεύει στο Παρίσι – όλα γίνονται τον Ιανουάριο του 1914. Και ο Τσόρτσιλ κάνει ομιλίες μίσους στην Αγγλία: ακόμη και φέτος ξεκινάμε!

Οι μήνες περνούν με πυρετώδεις προετοιμασίες. Ο Τσόρτσιλ κρατά τον στόλο έτοιμο για πόλεμο. Τραβούν τα διπλωματικά νήματα. Αγγλία-Ρωσία-Γαλλία, οι τρεις συμφωνούν για το πώς να χειριστούν τα πράγματα. Και ο Κάιζερ στο Βερολίνο – έχει μια ιδέα. Πηγαίνει σε ιδιωτικά ταξίδια..

Στο Σεράγεβο όμως δολοφονείται ο διάδοχος του αυστροουγγρικού θρόνου, Φραγκίσκος Φερδινάνδος. Η παγκόσμια ιστορία παίρνει τον δρόμο της, τον οποίο καθορίζουν άνθρωποι όπως ο Τσόρτσιλ!

Ο πόλεμος του αρχίζει!

Κάποτε ο Τσόρτσιλ περιέγραψε πόσο έξοχα είχε προετοιμάσει τον πόλεμό του:

«Τον Οκτώβριο του 1913 πρότεινα μια δοκιμαστική κινητοποίηση του στόλου αντί για στρατιωτικές ασκήσεις, γιατί μπορούσαμε να μάθουμε περισσότερα από αυτήν. Στις 18 Μαρτίου 1914 το σχέδιο συζητήθηκε στη Βουλή χωρίς καμία αναφορά στην κατάσταση στην Ευρώπη. Πήρα όλα τα μέτρα για να πάρω όλα ανεξαιρέτως τα πλοία του στόλου, ακόμα και τα πιο παλιά και να τα ετοιμάσω για τη δοκιμαστική κινητοποίηση. Έτσι ο βρετανικός στόλος το καλοκαίρι του 1914, από το μεγαλύτερο έως το μικρότερο πλοίο, από το παλαιότερο έως το νεότερο πλοίο, ήταν απολύτως

έτοιμος για δράση. Φαινόταν σαν να είχε μπει στο παιχνίδι το χέρι της Πρόνοιας».

Πόσο κακός υποκριτής! Ένας άνθρωπος που εξηγεί ευγενικά πώς έσφιξε το σχοινί της αγχόνης για το θύμα του και μετά μιλά για πρόνοια! Αλλά μπορεί να το κάνει ακόμα καλύτερα, γιατί με την Πρόνοια – ή ακόμα και με τον Θεό – όπως όλοι οι Άγγλοι (βλέπε Χάλιφαξ) έχει ιδιαίτερα καλές σχέσεις.

Ακούστε την παρακάτω υποκρισία:

«Σκέφτηκα τον κίνδυνο, στον οποίο βρισκόταν η Αγγλία και το πανίσχυρο Γερμανικό Ράιχ. Στους ξαφνικούς και νικηφόρους πολέμους που την οδήγησαν και την έκαναν σπουδαία. Μετά, ακολουθώντας μια διαίσθηση, έπιασα τη Βίβλο. Ήταν το 9ο κεφάλαιο του 4ου βιβλίου του Μωυσή. Διάβασα: “Άκου Ισραήλ, θα διασχίσεις σήμερα τον Ιορδάνη, θα μπεις και θα κατακτήσεις τη γη των λαών που είναι μεγαλύτεροι και ισχυρότεροι από σένα, μεγάλες πόλεις τειχισμένες μέχρι τους ουρανούς, ένας μεγάλος, σπουδαίος λαός, οι Ανακίτες, που τον γνωρίζεις και για τους οποίους έχεις ακούσει: ποιος μπορεί να σταθεί ενάντια στα παιδιά του Ενάκ; Θα μάθεις λοιπόν σήμερα, ότι ο Κύριος ο Θεός σου πηγαίνει μπροστά σου, φωτιά που κατακαίει. Θα τους καταστρέψει και θα τους υποτάξει μπροστά σου, και θα τους διώξεις και θα τους σκοτώσεις σύντομα, όπως σου είπε ο Κύριος”. Αυτό μου φάνηκε σαν ένα ελπιδοφόρο και καθησυχαστικό μήνυμα! Το καλοκαίρι του 1914 ολόκληρος ο βρετανικός στόλος, μέχρι το μικρότερο πλοίο, βρισκόταν σε υψηλή ετοιμότητα και μέχρι τα τέλη Ιουλίου όλα ήταν τόσο έτοιμα σαν να πήγαιναν σε πόλεμο».

Και ας αφήσουμε αυτό το υποκείμενο να περιγράψει τη μεγαλύτερη απάτη του: *«Στις 17 και 18 Ιουλίου 1914 κάναμε μια μεγάλη επιθεώρηση στόλου. Για το σκοπό αυτό, μαζεύτηκαν περισσότερα πολεμικά πλοία από όσα είχαν συγκεντρωθεί ποτέ στην ιστορία του κόσμου. Μαζί σχημάτισαν μια πολεμική αρμάδα, το θέαμα της οποίας έμεινε αξέχαστο. Το πρωί της 18ης Ιουλίου, ολόκληρος ο στόλος απέπλευσε για ελιγμούς κάθε είδους. Χρειάστηκαν περισσότερες από έξι ώρες για να περάσει κάθε πλοίο αυτής της αρμάδας και με ταχύτητα 15 κόμβων πέρασε συνοδός το βασιλικό γιοστ με ατμό, ενώ τα υδροπλάνα έκαναν κύκλους πάνω από τα θωρηκτά. Το ένα μετά το άλλο τα πλοία εξαφανίστηκαν από το οπτικό μας πεδίο. Ξεκίνησαν ένα ταξίδι που έμελλε να αποδειχτεί μεγαλύτερο από ό,τι θα μπορούσε να γνωρίζει ο καθένας μας».*

«Σε αυτή την πιο ευνοϊκή στιγμή για την Αγγλία, άρχισαν τα τρομερά γεγονότα, που κατέληξαν στην παγκόσμια καταστροφή. Το αυστριακό τελεσίγραφο στη Σερβία παραδόθηκε».

Τώρα το σύνολο του βρετανικού στόλου ήταν ήδη συγκεντρωμένο στους πολεμικούς σταθμούς του από τις 28 Ιουλίου 1914.

Τα γεγονότα εξελίσσονται γρήγορα: στις 30 Ιουλίου 1914 γίνεται η γενική ρωσική επιστράτευση, την 1η Αυγούστου το απόγευμα στις 4:00 π.μ. οι Γάλλοι, στις 5:00 η γερμανική επιστράτευση. Η Γερμανία κηρύσσει τον πόλεμο στη Ρωσία την 1η Αυγούστου και στη Γαλλία στις 3 Αυγούστου.

Όμως στις 2 Αυγούστου ο Τσόρτσιλ κινητοποίησε τον στόλο του, ο οποίος βρισκόταν ήδη στους σταθμούς του.

Και τώρα συμβαίνει το απίστευτο: το Φόρεϊν Όφισ ανακοινώνει στις 21:40 ότι η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο στην Αγγλία! Ο Λάνσελοτ Ολίφαντ δίνει στον Γερμανό πρέσβη, πρίγκηπα Καρλ Μαξ, Λιχνόφσκι, ένα σημείωμα που έλεγε ότι ο Λιχνόφσκι μπορεί να λάβει τα διαβατήρια, καθώς η γερμανική κυβέρνηση έχει κηρύξει τον πόλεμο στην Αγγλία.

Μισή ώρα αργότερα έρχεται μια υπεραστική κλήση από τον Βρετανό πρέσβη στο Βερολίνο, ο οποίος αναφέρει ότι η γερμανική κυβέρνηση δεν είναι διατεθειμένη να δεχτεί το τελεσίγραφο που της έδωσε η Αγγλία. Με αυτό το τελεσίγραφο, η Αγγλία απαιτούσε από τη Γερμανία να αποσύρει αμέσως τα στρατεύματα που είχαν προελάσει στο Βέλγιο. Θα δεχόταν λοιπόν την αγγλική κήρυξη πολέμου και ως εκ τούτου θα βρισκόταν σε πόλεμο με την Αγγλία από τα μεσάνυχτα, δηλαδή από τις 4 Αυγούστου 1914!

Από τις 4 Αυγούστου 1914 πόλεμος με την Αγγλία.

Όλα όσα λέγονται, κάθε ανακοίνωση λοιπόν, για μια γερμανική κήρυξη πολέμου δεν είναι τίποτα άλλο από ψέματα, για άλλη μια φορά ψέματα! Ακόμα και οι δικοί σας άνθρωποι λέγανε ψέματα και οι συνάδελφοί σας υπουργοί επίσης!

Ο Τσόρτσιλ μπορούσε πλέον να αρχίσει τον αποκλεισμό – μπορούσε να πραγματοποιήσει το πείραμά του να πεθάνουν από την πείνα Γερμανίδες και παιδιά – μπορούσε να κερδίσει δόξα και να βρει το πόλεμο, τον δικό του πόλεμο, που πάντα έψαχνε!

Δυστυχώς όμως δεν θα γίνει έτσι, Τσόρτσιλ! Ο γερμανικός στόλος δεν θα καταστραφεί με ένα χτύπημα, όχι, στο δρόμο για την εξόντωση των Γερμανών, για σένα υπάρχουν ακόμα ονόματα: Αντβέρπη, Καλλίπολη, Σκάγκερακ!

Ο χορός είχε αρχίσει!

«Θα πνίξω τη Γερμανία από το λαιμό μέχρι να σταματήσει η καρδιά της!»

Ο στόλος του Τσόρτσιλ είχε τεράστιο προβάδισμα και η νίκη του φαινόταν απολύτως σίγουρη. Πριν θυμηθούμε τα χτυπήματα που δέχτηκε, θα πρέπει να συνοψιστούν και πάλι εν συντομία τα πλεονεκτήματά του:

Δοκιμαστική κινητοποίηση με παρότρυνση του Υπουργού Ναυτικών:

17 Ιουλίου 1914: τεράστιες ναυτικές ασκήσεις

26 Ιουλίου 1914: ο στόλος δεν αποστρατεύεται

28 Ιουλίου 1914: ο στόλος σε πολεμικούς σταθμούς

2 Αυγούστου 1914: κινητοποίηση του στόλου

4 Αυγούστου 1914: η Αγγλία κηρύσσει τον πόλεμο στη Γερμανία.

Και σε αυτή την κατάσταση έπεσαν τα χτυπήματα των Γερμανών, που ήταν απροετοίμαστοι! Οι στρατιώτες με τη γκρίζα στολή μάχης προέλασαν από την μια νίκη στην άλλη – ήταν μακριά στη Φλάνδρα, βαθιά μέσα στη Γαλλία!!

Και πού ήταν ο βρετανικός στόλος; Κάπου στην πυκνή ομίχλη της Βόρειας Θάλασσας – μακριά εκεί που κανείς δεν μπορεί να τους δει!

Ο στόλος, που έλεγε ο Τσόρτσιλ ότι θα εξαφάνιζε τους Γερμανούς από τα λιμάνια τους, όπως τους αρουραίους από τις τρύπες είχε πέσει ο ίδιος σε μια τρύπα!

Αλλά ο Τσόρτσιλ έπρεπε να βιώσει μια πικρή απογοήτευση!

Η Γερμανία διέθετε ένα αδοκίμαστο μέχρι τότε πολεμικό όπλο, τα υποβρύχια της, για τα οποία ο υπουργός Ναυτικών είχε πει στις 10 Νοεμβρίου 1913: *«Εδώ στην Αγγλία γίνεται πολύς λόγος για τον υποβρύχιο κίνδυνο. Απλώς δεν υπάρχει κανένας τέτοιος κίνδυνος! Ίσως στο μακρινό μέλλον κάποτε τα αερόπλοια που θα βρίσκονται σε ραδιοτηλεγραφική επαφή με υποβρύχια θα μπορούν να παρέχουν υπηρεσίες αναγνώρισης για τα υποβρύχια – μόνο τότε θα ήταν δυνατή η χρήση πολεμικών υποβρυχίων με οποιαδήποτε προοπτική επιτυχίας».*

Τώρα στην Αγγλία τα έλεγαν: τα φυτά πανούκλας, που κάνουν ότι θέλουν!

Και ό,τι ήθελαν να κάνουν, το έκαναν! Έδωσαν στον Τσόρτσιλ μια πολύ, πολύ μαύρη μέρα – την 22α Σεπτεμβρίου 1914.

Η είδηση της βύθισης του θωρηκτού «Aboukir» τον τάραξε από την ανυπόφορη προσδοκία για τις αγγλικές νίκες. Δεν είχε καταπιεί καλά-καλά αυτή την είδηση όταν του τηλεφώνησαν τη βύθιση των καταδρομικών «Cressy» και «Hogue» που συνόδευαν το θωρηκτό. Η οργή του είναι ανείπωτη – αυτό είναι το προανάκρουσμα για την καταστροφή του γερμανικού στόλου;

Ένα μικρό υποβρύχιο με 26 άνδρες σε μία ώρα στέλνει τρία καταδρομικά με 1700 άνδρες στον βυθό της θάλασσας – μόνο περίπου 100 επιζώντες διασώζονται στην Ολλανδία.

Ο Τιτάνας Τσόρτσιλ καταβρόχθισε τα πρώτα του θύματα – μόνο που προέρχονταν από τη δική του εφεδρεία, όχι του εχθρού!

Νέα κακά μαντάτα ακολουθούν για τον κορυφαίο υποκινητή πολέμων στο Λονδίνο.

Τα καταδρομικά «Hawke» και «Hermes» βυθίστηκαν!!

Ο πολύ αξιότιμος λόρδος μπορεί να τραβούσε τα αραιά μαλλιά του, όταν ένας βρυχηθμός ακούστηκε πάνω από το Λονδίνο, που κανένας Άγγλος δεν είχε ξανακούσει ποτέ – εκτός από έναν: τον ίδιο τον Τσόρτσιλ!!

Τον ήξερε, γιατί ήταν καλεσμένος στις ασκήσεις! Το Ζέππελιν ήταν πάνω από την κοσμοπολίτικη πόλη!

Αυτό που συνέβαινε τώρα, έπρεπε να αφήσει τον φωνακλά να ξεκουραστεί για λίγο. Οι βόμβες έσκαγαν σε κάθε γωνιά της πόλης, βρυχηθμοί εκρήξεων από τις τεράστιες αποθήκες πυρομαχικών που ανατινάζονται! Όλη η κόλαση ξεσπούσε στο Λονδίνο!

Μήπως είμαστε σε λάθος θέση; Μήπως τα έγγραφα λάθος; Αυτές θα ήταν οι πρώτες του σκέψεις που μάλλον περνούσαν από το μυαλό του όταν συνειδητοποιούσε ότι είναι ακόμα ζωντανός. Πώς θα μπορούσε να βγάλει χρήματα από τον πόλεμο, όταν έχει μόνο μετοχές σε εξοπλισμούς, – όταν ο εχθρός καταναλώνει πολεμικό υλικό για να βυθίζει τα αγγλικά πλοία στα βάθη της θάλασσας και τα πυρομαχικά της Αλβιώνας χρησιμοποιούνται τόσο λίγο;

Γιατί, ποιες είναι οι ελάχιστες και οι σπάνιες επιτυχίες του αγγλικού πολεμικού ναυτικού σε σύγκριση με τέτοιες απώλειες!

Η παραπαίουσα θέση του μερισματούχου Υπουργού των Ναυτικών θα πρέπει να στηριχτεί στη στεριά, μιας και τα στηρίγματα της θάλασσας δεν παρείχαν επαρκείς εγγυήσεις προς το παρόν. Οπότε ρίχνει μια ματιά εκεί τριγύρω. Οι Γερμανοί προχωρούσαν εναντίον της Αμβέρσας, οι Βέλγοι ζητούσαν βοήθεια – άρα «ας βοηθήσω» λίγο εκεί κατά των Γερμανών.

Αποβιβάζει την ταξιαρχία πεζοναυτών του, ελάχιστα εκπαιδευμένη, ο ίδιος φοράει μια αστραφτερή στολή ναυάρχου – και εμφανίζεται!

Ρίχνει άμμο στα μάτια των φτωχών Βέλγων: όταν έρχεται να βοηθήσει ένας ναύαρχος, θα βοηθήσει!

Τα νεαρά του στρατεύματα παρελαύνουν μπροστά του, μετά θα περάσουν κάτω από τα πυρά του τρομερού γερμανικού πυροβολικού, – όπου θα θεριστούν, όπως θερίζει ο θεριστής το ώριμο καλαμπόκι. Τι σημασία όμως έχει γι' αυτόν; Ο πόλεμος κοστίζει θύματα. Αλλά κοστίζει και πυρομαχικά και τα πυρομαχικά βάζουν λεφτά στις τσέπες του, όσο περισσότερα τόσο καλύτερα. Τι σημασία έχει αν πεθάνουν χιλιάδες άνθρωποι – μια μέρα η ζωή τους θα τελείωνε ούτως ή άλλως..

Και έχουμε αποδείξει τον εαυτό μας! Γιόρτασε την Αμβέρσα του, που επαναλήφθηκε 26 χρόνια αργότερα από τα στρατεύματά του στη Δουνκέρκη!

Με μια σκισμένη στολή παρέλασης, ξεφεύγει από το χαλάζι των βλημάτων πάνω σε ένα κλεμμένο άλογο και καταφεύγει στο βελγικό αρχηγείο, το οποίο εδώ και καιρό έχει μεταφερθεί στα μετόπισθεν – ο ήρωας του έσωσε τη ζωή, ο διάβολος του την έδωσε, ώστε εκατομμύρια ακόμα πολύτιμων ανθρώπων να καταστραφούν από αυτό το παλιόμουτρο! Οι Βέλγοι τον διώχνουν ευγενικά, επιστρέφει στο Λονδίνο με τη στόφα ενός γενναίου αλλά – δυστυχώς ηττημένου ήρωα! Το τέλος της αγάπης: οι Γερμανοί μπήκαν στην Αμβέρσα στις 9 Οκτωβρίου 1914 σαν νικητές. Οι ιατρικές έρευνες στο Λονδίνο έδειξαν ότι ο ασθενής το Βέλγιο τελικά δεν ήταν πλέον δυνατό να βοηθηθεί αφού ήδη αιμορραγούσε θανάσιμα!

Αλλά ο Τσόρτσιλ ξεφύλλισε τα λογιστικά του βιβλία: οι δουλειές πάνε καλά, αυτό ήταν το κυριότερο – αν δεν σπάσεις αυγά δεν κάνεις ομελέτα! Δεν υπάρχει κανένας εκδικητής στη χώρα του, η αριστοκρατική-πλουτοκρατική κλίκα δεν μένει για πολύ στα θύματα του αγγλικού λαού. Υπάρχουν πιο σημαντικά πράγματα. Μέσω του πεθερού του, ο Τσόρτσιλ έχει αρκετά εβραϊκά λεφτά στη διάθεσή του – με επικεφαλής τον τραπεζίτη Μπαρούχ στη Νέα Υόρκη – για να κρατήσει τις υποθέσεις του

σε ροή..

Εν τω μεταξύ, τα πράγματα δεν πήγαιναν τόσο καλά ούτε στη θάλασσα, όπως είχε υποσχεθεί και θα ήθελε ο σεφ του ανώτατου ναυαρχείου. Τα γερμανικά «φυτά πανούκλας» λειτουργούν πολύ δυσάρεστα απέναντι στα σχέδιά του. Τη σκοτεινή νύχτα της Πρωτοχρονιάς το 1915 έφτασαν κοντά στο λιμάνι του Πλύμουθ και βύθισαν το πλοίο «Formidable» με πλήρωμα πολλών εκατοντάδων ανδρών.

Ο Τσόρτσιλ μπορούσε να γλιτώσει από τον κόπο, να τα ψάχνει στα λημέρια τους και μετά να τα εξαφανίσει – κινούνταν διασκεδάζοντας κάτω από τη μύτη του ακριβώς στις αγγλικές και γαλλικές ακτές και συχνά χαιρετούσαν, τον ανυπόμονο κερδοσκόπο του πολέμου στο Λονδίνο, με πράξεις που του αναφερόντουσαν. Βύθισαν βρετανικά εμπορικά πλοία, χωρίς να φοβούνται την απώλεια που υπέστη ο κύριος Τσόρτσιλ!

Έτσι η Αγγλία αιμορραγούσε από διάφορες πληγές που είχε προκαλέσει στον εαυτό της, χωρίς να μπορέσει να καταστρέψει τη Γερμανία όσο γρήγορα ήλπιζε.

Ένας επιχειρηματίας όμως, ειδικά ένας που κερδίζει από τον πόλεμο, δεν πρέπει να υποχωρεί, πρέπει να ψάχνει γύρω του για άλλα αντικείμενα.

Ο Τσόρτσιλ στέκεται μπροστά στην υδρόγειο και ψάχνει για ένα σημείο, όπου μπορεί να ανάψει ξανά μια μεγάλη φωτιά, μια φωτιά, από όπου μπορεί κανείς να βγάλει λεφτά. Και η επιλογή του πέφτει στην Τουρκία! Τα Δαρδανέλια! Εκεί πρέπει να πάνε τα αγγλικά πολεμικά πλοία για να καρπωθούν δάφνες!!

Για τις δυτικές δυνάμεις, τα Δαρδανέλια σημαίνουν τον κύριο συνδετικό δρόμο με τη Ρωσία. Και μπλοκάρονται από τα τουρκικά όπλα – κανένας Άγγλος, κανένας Γάλλος, κανένας Ρώσος δεν μπορεί να περάσει από εδώ!!

Από τον Νοέμβριο του 1914, οι ενωμένες αγγλογαλλικές δυνάμεις προσπαθούσαν μάταια να καταλάβουν αυτόν τον στενό θαλάσσιο δρόμο. Αυτό ήταν κάτι για έναν Τσόρτσιλ!!

Θα πάρω την κατάσταση στα χέρια μου – τότε κάθε ανικανότητα θα τελειώσει, η νίκη είναι δική μας. Γιατί περιμένετε πάντα το σπουδαίο σας άνδρα; Καλέστε τον! Ουίνστον Τσόρτσιλ, να βρίσκεσαι πάντα δίπλα, όταν με καλεί η χώρα μου! Αυτά ήταν τα λόγια του πριν από αυτή την «περιπέτεια», όπως την αποκάλεσε.

Περίμενε τώρα, πειρατή, να δεις πως θα περάσει αυτή η περιπέτεια.

Στις 18 Φεβρουαρίου 1915, οι συμμαχικές ναυτικές δυνάμεις ξεκίνησαν έναν βομβαρδισμό, που δεν είχε ξαναδεί η Μεσόγειος και προκάλεσε τις βαρύτερες καταστροφές. Αλλά μια απόβαση δεν ήταν δυνατή: αυτοί οι Τούρκοι δεν υποχωρούσαν.

Τέλος πάντων, τεράστια καταστροφή! Ο εχθρός θα υποχωρήσει! Απλώς μην υποχωρήσετε – αυτή θα είναι η νίκη μας, φωνάζει πομπωδώς ο Τσόρτσιλ.

Αν και λόγω των μεγάλων απωλειών εδώ στην πραγματικότητα δεν θα έπρεπε να συνεχιστεί η μάχη, κάνει άλλη μια προσπάθεια, γίνονται προσπάθειες απόβασης φέρνοντας όλα τα όπλα στη μάχη, που μπορεί κανείς να φέρει στην ανατολική Μεσόγειο, με αποτέλεσμα χιλιάδες να χάσουν τη ζωή τους, αλλά η νίκη παρέμεινε στους Τούρκους και τους Γερμανούς.

Ο Τσόρτσιλ μαίνεται και δραπετεύει! Μετά από έναν βίαιο μήνα αδράνειας, πιέζει τον αντιναύαρχό του για περαιτέρω δράση. Ο Κίτσενερ είχε εξουσιοδοτηθεί με έναν επιτιθέμενο στρατό για την κατάληψη της χερσονήσου της Καλλίπολης – όμως δεν μπορούσε να αντισταθεί και να πει στον Τσόρτσιλ, τον οποίο πάντα μισούσε, ότι η αρχή της ζωής του είναι: ζήσε – και άσε άλλους να πεθάνουν!

Οι Άγγλοι πολεμούν σκληρά στο νερό και στη στεριά ενάντια στο τουρκικό προπύργιο. Οι προσπάθειες απόβασης αποτυγχάνουν, οι επιθέσεις του χερσαίου στρατού καταρρέουν η μια γραμμή μετά την άλλη μπροστά στα τουρκικά πυροβόλα που έβγαζαν φωτιές, βυθίστηκαν 2 εμπορικά πλοία, τελικά οι Γερμανοί με το πρώην θωρηκτό «Goeben»* (Γκαίμπεν) βοηθούν με πυρά. Η απόφαση λαμβάνεται γρήγορα: δύο ακόμη εμπορικά πλοία βυθίζονται, το πλοίο του ναυάρχου υπό τον αντιναύαρχο Σάκβιλ Κάρντεν βυθίζεται, τα υπολείμματα των αναπτυγμένων αγγλικών στρατευμάτων υποχωρούν.

Ο Τσόρτσιλ έκανε παράλογες θυσίες 34.000 ανδρών, εγκατέλειψε περήφανες ελπίδες και αναγκάστηκε να ακυρώσει ένα μεγάλο μέρος του προσδοκώμενου κέρδους. Και αυτή η περιπέτεια έκανε και κάτι άλλο για αυτόν: έχασε τη θέση του ως πρώτος λόρδος του Ναυαρχείου!

Ήταν μια μεγάλη, μια πάρα πολύ μεγάλη ανικανότητα, ακόμη και οι οπαδοί του το διαπίστωσαν ομόφωνα. Και αυτός ο άνθρωπος στεκόταν

* Η Γερμανία το είχε εκχωρήσει στη Τουρκία και μετονομάστηκε σε Γιαβούζ Σουλτάν Σελήμ (ή απλά Γιαβούζ), το πλήρωμα όμως συνέχισε να αποτελείται από Γερμανούς. (Σ.τ.μ.)

και φώναζε: «Θα πνίξω τη Γερμανία από το λαιμό μέχρι να σταματήσει η καρδιά της!»

Εγκατάλειψη!

Θλίψη, συμπόνια για τα θύματα; Αίσθηση τιμής; Όχι, ένας Τσόρτσιλ δεν είναι προορισμένος γι' αυτά! Αντίθετα, με αυτή την ευκαιρία ανακαλύπτει την αληθινή εσωτερική του αποστολή! Τα λεφτά και η καρδιά δεν πάνε μαζί και οι πρόγονοί του δεν τον φόρτωσαν με ευαισθησία έτσι κι αλλιώς!

Φοράει τη στολή του ταγματάρχη του και πηγαίνει στη Γαλλία. Η σύνεση που έχει για την αξία της ζωής του και της καλής του στολής όπως και η αίσθηση που έχει για την σπουδαιότητά του τον κρατούν κοντά στα αγγλο-γαλλικά κεντρικά γραφεία.

Τον έστελναν για λίγο από το ένα επιτελείο στο άλλο, κανένας δεν το ήθελε, κανένας δεν έπαιρνε στα σοβαρά την ιδιοφυΐα του – τελικά μπορεί να πάει σπίτι με την ησυχία του. Γράφουν μάλιστα στο Λονδίνο ότι μάλλον θα ήταν καλύτερα αν ένας τόσο προικισμένος αξιωματικός απασχολούνταν στο σπίτι.

Πέρα από όλες τις ντροπιαστικές πολεμικές περιπέτειες ο W.C. θα επιστρέψει σύντομα στην ημερήσια διάταξη – ο πόλεμος είναι επιχείρηση και είναι ο βασικός μέτοχος. Για ποιο λόγο έχει αδερφό – για ποιο λόγο ο αδερφός του έχει χρηματιστηριακή επιχείρηση με έναν Εβραίο; Από τα ερείπια των μαχών, ανθίζει γι' αυτόν πάντοτε το αποδοτικό κέρδος.

Η Αγγλία δέχεται ξαφνικά ένα τρομερό χτύπημα, πιο τρομερό από όλα μέχρι τότε.

Στις 31 Μαΐου 1916, οι γερμανικές και αγγλικές ναυτικές δυνάμεις συναντήθηκαν. 38 αγγλικά θωρηκτά αντιμετώπισαν 21 γερμανικά. Η μάχη του Σκάγκερακ είχε τελειώσει. Τρομερά νέα έφτασαν στο Λονδίνο, οι φήμες για την απώλεια όλων των πλοίων έφτασαν στα υψηλότερα κλιμάκια: δεν υπήρχε ακόμα σαφής αναφορά. Τι θα έλεγαν στον κόσμο; Και το πιο σημαντικό, τι θα γίνει στο χρηματιστήριο; Ο Τσόρτσιλ συναντά τον επιστήθιο φίλο του τον Εβραίο Φίλιπ Σασούν, συζητούν την επιχείρηση – όλοι χρεοκόπησαν, όλα χάθηκαν! Φωνάζει ο Ουίνστον. Ο Σασούν όμως φέρεται πιο έξυπνα: τίποτα δεν χάθηκε, θα κερδίσουμε, μόνο λίγη ικανότητα, Ουίνστον!

Έτσι ο Ουίνστον έκλεισε μια συμφωνία που του απέφερε 20.000 γερμανικά μάρκα προκαταβολικά σε δωροδοκίες.

Ο Τσόρτσιλ χρησιμοποιεί την έντονη φημολογία, που αιωρείται γύρω από τις αγγλικές απώλειες, για να την εκμεταλλευτεί με τη βοήθεια μιας χρηματιστηριακής ύφεσης για την κλίκα του. Πείθει τον υπουργό ναυτικών Άρθουρ Μπάλφουρ, τον διάδοχό του, να μην μιλήσει για τις πραγματικές απώλειες, και να τις ανακοινώσει μόνο εν παρόδω – λόγω του κύρους του αγγλικού στόλου φυσικά! Ανυποψίαστος, ο Μπάλφουρ ακολουθεί τη συμβουλή: όταν το χρηματιστήριο ανακάλυψε τις πραγματικές απώλειες, συνειδητοποίησαν ότι ήταν μικρότερες από αυτές που αναφέρονταν στις φήμες. Το αποτέλεσμα ήταν μια ανοδική αγορά – και η τεράστια συμφωνία έγινε!

Πιο δύσκολο δεν θα μπορούσε να είναι! Ο Τσόρτσιλ έδειξε σε αυτή την περίπτωση ότι δεν συμπεριφέρθηκε διαφορετικά στο λαό του από ό,τι στους αντιπάλους του: ένας απατεώνας, ένας μεγάλος απατεώνας!

Όταν αποκαλύφθηκε αυτή η απάτη το 1920, δεν τόλμησε καν να την αρνηθεί!

Και ποιές ήταν οι απώλειες του αγγλικού στόλου;

Είχε χάσει τα παρακάτω πλοία:

τα καταδρομικά μάχης «Indefatigable» και «Queen Mary»

τα θωρηκτά «Defence» και «Warrior»

το πλοίο γραμμής «Warspite»

τα καταδρομικά μάχης «Invincible» και «Black Prince»

συνολικά 115.025 τόνοι, 6.094 νεκροί, 674 τραυματίες, 117 αιχμάλωτοι.

Όπως και να έχει, ο Τσόρτσιλ το άξιζε!

Υπουργός και πάλι!

Οι Εβραίοι μάλλον δεν είχαν βρει κανέναν καλύτερο για να παίρνει πα-

ραγγελίες από τον παλιό τους συνεργάτη τον Τσόρτσιλ – έτσι τον έσπρωξαν ξανά σε υπουργική θέση: το 1917 έγινε υπουργός προμήθειας πολεμικού υλικού, υπουργός πυρομαχικών. Για αυτόν μια συμφέρουσα δουλειά: Άρματα μάχης, φλογοβόλα, αέρια, βόμβες! Μια επιχείρηση που μπορεί να κάνει ακόμη και τα πιο σφιχτά χείλη να χαμογελάσουν! Στις 4 Οκτωβρίου 1917, εκφωνεί μια μεγάλη ομιλία, στην οποία απλά θρηνεί με σχήματα λόγου για τη δύναμη και τη δόξα.

«Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι ηγέτες του πρωσικού милитарισμού είναι οι εχθροί όλης της ανθρωπότητας. Επομένως, δεν πρέπει να δεχτούμε καμία γερμανική πρόταση, όσο σαγηνευτική κι αν είναι. Μετά από μια νικηφόρα ειρήνη για τη Γερμανία, η Γερμανία θα μπορούσε να μας πει: “Θέλουμε να σεβόμαστε ο ένας τον άλλον σαν άξιοι αντίπαλοι και να ξαναρχίσουμε τις εμπορικές σχέσεις”. Εμείς οι Άγγλοι δεν μπορούμε ποτέ να συμφωνήσουμε σε μια τέτοια λύση. Η Γερμανία πρέπει να χάσει όλη την επιρροή της στον κόσμο. Οι φίλοι μας στο εσωτερικό της Γερμανίας εργάζονται για τη διάλυση του Ράιχ, περιμένουμε την κατάρρευσή του!».

Πραγματικά περίμενε την κατάρρευση του Ράιχ. Οι Εβραίοι στην Αγγλία και οι Εβραίοι στη Γερμανία συνεργάζονταν, γιατί μπορούσαν να συναλλάσσονται καλύτερα με την Αγγλία, η οποία αντιπροσώπευε το παγκόσμιο εμπόριο.

Οπότε ήταν καιρός πλέον να πάρουν γρήγορα όσα μερίσματα μπορούσαν να καρπωθούν από τα εργοστάσια εξοπλισμών..

Πρέπει να αυξηθεί η ροή των εμπορευμάτων – τα όπλα πρέπει να βγαίνουν πιο γρήγορα.

Η γερμανική επίθεση τον Μάρτιο παρείχε ήδη μια ευκαιρία για άνθηση των επιχειρήσεων: 1.000 κανόνια και περισσότερα είχαν χαθεί στις μάχες. Άρα λοιπόν: νέα παραγωγή και πιο αυξημένη! Η ταχύτητα ήταν πλέον το σύνθημα, η μέγιστη ταχύτητα. Δεν θα μπορούσαν να σπρώξουν στην αγορά το υλικό πολύ περισσότερο – τελικά, τι νόημα έχει αυτός ο πόλεμος των λίγων ατυχημάτων, που ίσως χιλιάδες άνθρωποι έτσι πάνε πιο γρήγορα από τη ζωή στο θάνατο: άλλωστε, τα κανόνια υπάρχουν για να σκοτώνουν και να πυροβολούν – να απαιτήσουν μερικές θυσίες και στις δικές τους τάξεις! Το κύριο πράγμα: Να βγάλουμε λεφτά και να προλάβουμε τους Γερμανούς!

Κι όμως – ακόμα και αυτός ο εγκληματίας τρομοκρατήθηκε – τουλάχιστον έτσι είπε:

«Ακόμα ανατριχιάζω όταν το σκέφτομαι. Ανέλαβα την ευθύνη να στείλω

όλα τα κανόνια στο μέτωπο χωρίς να τα υποβάλω πρώτα στο τεστ ελέγχου!»

Ο Τσόρτσιλ όμως δεν προμήθευε μόνο κανόνια – είχε και ένα άλλο όπλο στο στόχαστρό του. Και αυτό το όπλο ήταν τα άρματα μάχης!

Ο Λόιντ Τζορτζ είπε κάποτε: *«Υπάρχει μόνο ένας άνθρωπος που μπορεί δικαίως να ισχυριστεί ότι έχει επιβάλει το άρμα μάχης στις στρατιωτικές αρχές σαν ουσιαστικό μέρος του επιθετικού εξοπλισμού των στρατών τους, και αυτός ο άνθρωπος είναι ο Τσόρτσιλ!»*

Ο Τσόρτσιλ προφανώς είδε το άρμα μάχης σαν ένα από τα μοναδικά όπλα με τα οποία μπορούσαν να νικηθούν οι Γερμανοί – ο ίδιος οφείλει να παραδεχτεί ότι με όλα τα όπλα που εισήχθησαν από τότε, δηλαδή μέχρι το 1918, οι Γερμανοί παρέμεναν πάντα ανώτεροι – ούτε καν τα αέρια δεν μπορούσαν να τους εξοντώσουν. Θα έπρεπε επίσης να παρουσιάσει τις άλλες μαχητικές τους ιδιότητες σαν ανώτερες από όλες τις ιδιότητες των άλλων λαών σε αυτόν τον αγώνα. Είναι πράγματι ένα πικρό χάπι για έναν άνθρωπο του τύπου του και μπορεί να το προφέρει ταυτόχρονα μόνο με χτυπήματα – τουλάχιστον η διαπίστωση παρέμεινε. Έχει γραφτεί και με το σπαθί εν γνώσει ενός τέτοιου ανθρώπου!

Όπως γράφει σε ένα από τα βιβλία του:

«Στο βασίλειο της ανθρώπινης δύναμης, δεν υπάρχει καμία από τις εκτυλίζεις της στην ιστορία, που θα ισοδυναμούσε με την έκρηξη του γερμανικού ηφαιστείου. Επί τέσσερα χρόνια η Γερμανία πολέμησε και αφήφησε τις πέντε ηπείρους του κόσμου σε ξηρά, θάλασσα και αέρα. Οι γερμανικοί στρατοί υποστήριζαν τους συμμάχους τους που σκόνταψαν. Έχουν παρέμβει με επιτυχία σε κάθε θέατρο πολέμου. Ήταν ανώτεροι σε κατακτημένα εδάφη και έχουν προκαλέσει υπερδιπλάσια απώλεια αίματος στους εχθρούς τους από ό,τι έχουν υποφέρει. Για να διασπάσουμε τη δύναμη και την εφευρετικότητά τους, ήταν απαραίτητο να φέρουμε όλα τα μεγάλα έθνη της ανθρωπότητας σε πόλεμο εναντίον τους. Μεγάλοι πληθυσμοί, απεριόριστες βοηθητικές δυνάμεις, απεριόριστο πνεύμα θυσίας, ναυτικός αποκλεισμός – όλα δεν μπόρεσαν να σταθούν απέναντί τους για 50 μήνες. Μικρά κράτη ποδοπατήθηκαν στον αγώνα, μια πανίσχυρη αυτοκρατορία διαλύθηκε σε άγνωστα κομμάτια και σχεδόν 20 εκατομμύρια άνθρωποι χάθηκαν ή έχυσαν το αίμα τους, προτού το σπαθί τραβηχτεί από το τρομερό της χέρι. Αλήθεια, Γερμανοί, αυτά για την ιστορία φτάνουν!»

Ο άνθρωπος που κατέληξε σε αυτές τις διαπιστώσεις, είναι βασιλικά ευχαριστημένος για την εσωτερική αποσύνθεση των Γερμανών και την επακόλουθη ήττα τους. Όταν όμως τελείωσε ο μεγάλος αγώνας – όταν

δεν υπήρχε πια κίνδυνος, έγινε υπουργός Πολέμου. Και αυτός ο υπουργός Πολέμου πίστευε ότι πρέπει να αποδείξει τον ηρωισμό του πέρα από τον πόλεμο επεκτείνοντας τον αποκλεισμό της πείνας! Φρόντιζε ώστε τα παιδιά και οι γυναίκες που δεν είχαν πεθάνει ακόμα από την πείνα – και τώρα ακόμα και ένας αριθμός ανδρών, που είχαν επιστρέψει από τα μέτωπα – να μην μπορούν να ξαναχορτάσουν αμέσως. Φρόντιζε ακόμη και τώρα ο θάνατος στην πιο φρικιαστική του μορφή να παραμένει στο Ράιχ.

Ωστόσο, για να αποφύγει την ευθύνη για αυτό το εξωφρενικό έγκλημα, για να μπορέσει να πει: κοιτάξτε εδώ – έχω μια συμπονετική καρδιά, εγώ ο Τσόρτσιλ από όλους τους ανθρώπους πρότεινα να σταλούν μερικά πλοία με τρόφιμα στο Αμβούργο για τους φτωχούς Γερμανούς. Ο κυνισμός στη χειρότερη μορφή του!

Τσόρτσιλ, σε ξέρουν! Θα κριθείς μια μέρα!

Η έκβαση του Παγκοσμίου Πολέμου, τα πονηρά σχέδια που αποτελούσαν μέσο για τους αυτουργούς για να πραγματοποιήσουν τις ανέντιμες προθέσεις τους, όταν επρόκειτο να επιβληθεί στη Γερμανία η επιταγή των Βερσαλλιών – όλα αυτά τα πράγματα δεν ήταν απολύτως σύμφωνα με τα μυαλά του Τσόρτσιλ. Δεν μπορούσε να φωνάξει γι' αυτό, δεν μπορούσε να κάνει άλλες προτάσεις, για το πώς θα έπρεπε να στερηθούν οι Γερμανοί ακόμη περισσότερο την ελευθερία τους και τις ευκαιρίες τους για ζωή.

Τα φανταζόταν διαφορετικά – πάνω απ' όλα ήλπιζε ότι αυτός, που ήταν ο κύριος ένοχος των τρομερών δολοφονιών, θα τον συμβουλευόταν και θα τον καλούσαν στις Βερσαλλίες.

Αφού τον αγνοούσαν, έδωσε διέξοδο στην καρδιά του με άλλο τρόπο: άρχισε να επικρίνει. Επέπληττε κάθε σημείο της υπαγόρευσης ανάλογα με τη διάθεσή του.

Μερικές φορές έβρισκε τις απαιτήσεις πολύ μεγάλες, μερικές φορές τις έβρισκε πολύ μικρές, μερικές φορές έβρισκε ότι είχαν αφαιρεθεί από τη Γερμανία πάρα πολλές περιοχές, μερικές φορές έβρισκε ότι οι περιοχές που είχαν κλαπεί ήταν πολύ μικρές.

Ωστόσο, εξακολουθούσε να απολαμβάνει τον θρίαμβο: ταξίδευε στη Γερμανία, φορώντας το κρατικό φράκο του και επιθεωρούσε την παρέλαση των αγγλικών στρατευμάτων κατοχής στην Κολωνία.

Επέστρεψε και δήλωσε: «*Νομίζετε ότι έχετε μπροστά σας την γερμανική*

αγελάδα που παράγει αιώνια γάλα – αυτό δεν μπορεί να βγει σε καλό. Δεν θα μπορέσουμε να βγάλουμε άλλα 20 εκατομμύρια λίρες από τους Γερμανούς». Τα χρόνια που έκανε δολοφονίες, τα αναρίθμητα εγκλήματά του, τον έχουν πάρει μαζί τους, δεν ξέρει πια τι είναι αλήθεια και τι είναι γι' αυτόν φανταστικό. Και λέει ψέματα - ψέματα για όλα όσα έζησε, όλα όσα έγιναν. Αν κάποια στιγμή πει ναι, την επόμενη στιγμή λέει όχι:

Ο Τσόρτσιλ είχε γίνει ένα άθλιο ναυάγιο!

Ψύχραιμος υποκινητής!

Ο Παγκόσμιος Πόλεμος και οι Βερσαλλίες – τελείωσαν, πέρασαν τουλάχιστον για εσάς τους πολεμοκάπηλους, τους κερδοσκόπους του πολέμου και τους εμπόρους όπλων! Αλλά δεν έχουν τελειώσει για τον γερμανικό λαό – ποτέ δεν ξεχνάει και ποτέ δεν συγχωρεί!

Μπορείτε να ξεκουραστείτε στις βρώμικες δάφνες σας, μπορείτε να συνεχίσετε να προσπαθείτε να μας καταστρέψετε, γιατί με τα όπλα δεν θα μπορούσατε να το κάνετε: ζούμε και θα ζήσουμε περισσότερο και μια μέρα θα ζήσουμε καλύτερα από όλους εσάς μαζί. Γιατί οι τίμιοι θα θριαμβεύουν πάντα πάνω στους ψεύτες και τους εγκληματίες!

Η ατελής νίκη σας θα σφίγγει για πάντα το σκοινί των αιώνιων άπληστων, – όλων και με επικεφαλής τον Τσόρτσιλ!

Τα χρόνια μετά τις Βερσαλλίες δεν έφεραν καμία χαρά στον Τσόρτσιλ για τον πόλεμο που είχε κερδίσει. Ήδη από τις 12 Ιανουαρίου 1919 δημοσιεύτηκε μια δήλωση που ρίχνει έντονο φως στην εσωτερική του κατάσταση, μια δήλωση με την οποία ταυτόχρονα ξεκαθαρίζει πώς τα εγκλήματα κατάφεραν να μας συντρίψουν:

«Μπορώ να το πω; Μόλις που τα καταφέραμε! Όσο περισσότερα μαθαίνουμε για τον πόλεμο, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούμε σε πόσο λεπτή και επικίνδυνη κλωστή κρέμονταν η επιτυχία μας! Με την πρώτη επίθεση, η Γαλλία σχεδόν καταστράφηκε. Λίγο ακόμα και ο υποβρύχιος πόλεμος, αντί να φέρει την Αμερική στο πλευρό μας, θα μας είχε αναγκάσει όλους να παραδοθούμε από την πείνα. Ακόμη και μετά τις 21 Μαρτίου 1918, ο κίνδυνος για τη Γαλλία και τα λιμάνια της Μάγχης ήταν εξαιρετικά μεγάλος. Ήταν ένας ισάξιος αγώνας μέχρι το τέλος. Στο τέλος όμως τα καταφέραμε βέβαια επειδή – το σύνολο του έθνους συνεργάστηκε από κοινού, επειδή ο λαός μας ήταν υγιής!».

Έτσι, όλος ο κόσμος έπρεπε να οργανώσει έναν αγώνα δρόμου με ένα λαό, που εξακολουθεί να περιγράφεται σαν «ίδιος» – και όμως μπόρεσε να κερδίσει μόνο επειδή έκανε αυτόν τον λαό άρρωστο εσωτερικά!

Τι λαός πρέπει να είναι αυτός, τι θλιβερή ορδή οι άλλοι!!

Ο Τσόρτσιλ όμως τώρα υποδύεται τον μεγάλο προστάτη, του «ελαττωματικού μέλους της κοινότητας των εθνών, που τιμωρήθηκε για τις πράξεις του» και θέλει να του δώσει άλλη μια ευκαιρία για να ανασυγκροτηθεί ξανά. *«Ένας δρόμος για μετάνοια είναι ανοιχτός για τη Γερμανία, δηλαδή, εάν πολεμήσει ενάντια στον μπολσεβικισμό και σχηματίσει ένα προπύργιο εναντίον του, αυτό είναι το πρώτο βήμα προς την επανένωση με τον πολιτισμένο κόσμο. Αν η Γερμανία γινόταν κομμάτια λόγω της αδυναμίας της, τι θα γινόταν με εμάς;»*

«Θα δοθεί η ευκαιρία στους Γερμανούς, με μια μεγάλη προσπάθεια επανεξοπλισμού και σταθερότητας, αυταπάρνησης και θάρρους, όπως είναι απαραίτητο για τα περισσότερα μεγάλα εγχειρήματα, κάτω από ιδιαίτερα δύσκολες και αποθαρρυντικές συνθήκες, για την ανέγερση ενός αναχώματος ειρηνικής, νόμιμης, διαρκούς δύναμης και ανδρείας ενάντια στο κύμα των βαρβάρων που ξεχύνεται τώρα από την Ανατολή και έτσι να προστατεύσουν τα δικά τους συμφέροντα, τα κύρια συμφέροντα των βασικών αντιπάλων τους στη Δύση! Αν οι Γερμανοί είναι σε θέση να προσφέρουν μια τέτοια υπηρεσία, όχι όμως με πολεμικές περιπέτειες αναζητώντας τη δόξα, αναμφίβολα θα έχουν κάνει ένα μεγάλο βήμα προς την αυτολύτρωση, που θα τους οδηγήσει με ασφάλεια και ταχύτητα, με την πάροδο των ετών, στην οφειλόμενη υψηλή έδρα τους στο Συμβούλιο του Χριστιανικού κόσμου. Με αυτόν τον τρόπο οι Γερμανοί σίγουρα θα είχαν διευκολύνει τη συνεργασία μεταξύ Αγγλίας, Γαλλίας και Γερμανίας».

Μπορείτε να το φανταστείτε! Τι είπε ο Κλεμανσό;

«Υπάρχουν είκοσι εκατομμύρια Γερμανοί που περισσεύουν για τον κόσμο!»

Και δυστυχώς δεν θα ήταν τίποτα, απλώς να εξαφανιστούν αυτά τα είκοσι εκατομμύρια Γερμανοί. Έτσι μπορείτε να τους δώσετε ένα δέλεαρ. Τους αφήνεται να ελπίζουν ότι θα απαλλαγούν από τα «χρέη» τους βαδίζοντας κατά της Ρωσίας – όπλα και χρήματα θα τους διατεθούν απλόχερα (- άλλωστε έτσι βγάζεις λεφτά -) και ότι εκπροσωπούν μόνο τον κόσμο. Καθώς είναι γνωστό ότι είναι «αρκετά καλοί στη μάχη», θα επιτεθούν στον εχθρό. Με τον στραγγαλισμό των παροχών μπορείτε να αποδυναμώσετε την αποτελεσματικότητά τους, εάν κερδίσουν πολύ γρήγορα – αλλά σίγουρα θα εξαλείψουν τον κίνδυνο στην Ανατολή και

ταυτόχρονα θα έχαναν ίσως ένα εκατομμύριο άνδρες – θα ήταν μια καλή συμφωνία από την οποία ένας Τσόρτσιλ θα μπορούσε να βγάλει ένα αξιοσέβαστο ποσό χρημάτων. Κόντρα στη Ρωσία!!

Η Ρωσία κάθεται στο στομάχι του Τσόρτσιλ από το 1917 – κάνει προσπάθειες που τραβούν πάρα πολλά βλέμματα εκεί, προσπάθειες, που αποφέρουν στην Αγγλία κάποια καλά κέρδη. «Πρέπει να αντιμετωπίσουμε αυτούς του πόθους των ζώων».

Και αυτός είναι τώρα ο στόχος του για τα επόμενα χρόνια: να βλάψει τη Ρωσία όπου μπορεί. Αλλά όχι με επιθέσεις από την Αγγλία – όχι, η Γερμανία πρέπει να έρθει σε έντονη αντιπαράθεση με τη Μόσχα, έτσι ώστε με ένα σμπάρο δυο τρυγόνια.

Ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο, φλυαρώντας μια φορά στη Ρώμη, γράφοντας καμιά φορά στο Άμστερνταμ σε κάποια εβραϊκή εφημερίδα, χρησιμοποιεί ακόμη και «γερμανικές» εφημερίδες, κυρίως τις αγγλικές του εφημερίδες, φυσικά.

Εκπέμπει μίσος για τους Ρώσους όσο περισσότερο ηρεμούν. Μέχρι να δει ότι η Γερμανία έχει ξανασταθεί στα πόδια της και απειλεί να γίνει ισχυρότερη από ποτέ κάτω από το χέρι του Φύρερ. Τότε ο γέρος απατεώνας τα γυρίζει!

Έκανε μια πρόταση στο «τέρας, τον κακοήθη καρκίνο»: *«Αν είναι να γίνει κάποτε, τότε τώρα είναι η μεγάλη στιγμή για τη Ρωσία να μειώσει τους απειλητικούς κινδύνους και να αυξήσει την εθνική της δύναμη!»* «Οι δυτικές δυνάμεις οφείλουν ένα χρέος ευγνωμοσύνης στη Σοβιετική Ρωσία για τον ρόλο που παίζει στην Άπω Ανατολή!».

Τι έκανε όμως αυτός ο άνθρωπος, αυτός ο ανεμοδείκτης, όπως τον αποκαλούσε κάποτε ο ναύαρχος σερ Τζον Ράσγουορθ Τζέλικοϊ, στη Ρωσία;

Έστειλε Βρετανούς στρατιώτες στη Ρωσία «για την προστασία των συμφερόντων», σε απλά γερμανικά: προσπάθησε να αρπάξει από τον ρωσικό λαό τις νεοαποκτηθείσες πηγές πετρελαίου του με πολυβόλα. Και όταν ένας τρομερός λιμός μαινόταν στα απέραντα χωράφια της Ρωσίας, ο Τσόρτσιλ ήξερε μόνο μια βοήθεια: έβαλε τους δημίους του να πυροβολήσουν το πλήθος των γυναικών και των παιδιών που λιμοκτονούσαν στην χερσόνησο Κόλα, που τα πτώματα σχημάτισαν βουνά!

Ο πόλεμος είχε τελειώσει όταν ο Άντριου Μπόναρ Λω έγινε πρωθυπουρ-

γός. Καλεί τον γέρο Ουίνστον, που έχει «τόσο σημαντικές γνώσεις», σαν υπουργό των Αποικιών.

Το κοινό όμως δεν φαίνεται να συμφωνεί απόλυτα μαζί του και αναγκάζεται να ανεχτεί κάποια ειρωνεία. Μήπως τον ενοχλεί η συνείδησή του; Αρχίζει να υποφέρει από μανία καταδίωξης. Η τρέλα μεγαλώνει όλο και περισσότερο, βλέπει φαντάσματα – και ξεκινά ένα έργο που κάνει όλους τους ανθρώπους να γελούν ξανά: περικυκλώνεται με έναν τοίχο!

Μπορείτε να δείτε το γερο-υποκινητή να δουλεύει με τα χέρια του: με σηκωμένα τα μανίκια στέκεται μπροστά στο εξοχικό του και χτίζει. Κουνάει το μυστρί, το παλιό του μασονικό εργαλείο, βάζοντας το ένα τούβλο πάνω στο άλλο – από φόβο! Ισχυρίζεται ότι η οικοδόμηση είναι το πάθος του – αλλά ποιος το πιστεύει αυτό!;

Αυτός ο ευγενέστατος κύριος έχει κι άλλα πάθη: ζωγραφίζει και τους πίνακές του τους βάζει ακόμη και σε εκθέσεις. Τις ξέρουμε τις εκθέσεις εκείνης της εποχής. Κάποτε εύστοχα χαρακτηρίστηκαν από εμάς ως «εκφυλισμένη τέχνη». Τι θα μπορούσε να δει κανείς – δεν θα έπρεπε να εμφανιστεί εκεί κι ένας Τσόρτσιλ;

Κάπως πρέπει να αποκτήσει μια φήμη – αφού δεν έχει πια πόλεμο, κάνει τον κόσμο να μιλάει γι' αυτόν με άλλους τρόπους!

Και μαθαίνει πια και ένα άλλο πάθος: κορίτσια – όμορφα κορίτσια! Ο ηλικιωμένος, υπέρβαρος θείος, του οποίου η μικρή κόρη με το χαρακτηριστικό όνομα Σάρα χορεύει, του οποίου ο γιος Τζον είναι πρόεδρος μιας εβραϊκής ένωσης, της «Βρετανικής Ένωσης των Μακκαβαίων», απολαμβάνει νεαρά κορίτσια – ένας πραγματικά άξιος πολιτικός.

Για ακόμη μια φορά με θέση και αξιώματα!

Τα επόμενα χρόνια προσέφεραν στον Τσόρτσιλ ελάχιστες ευκαιρίες για δόξα. Αλλά όσο περισσότερο ελεύθερο χρόνο είχε, τόσο το καλύτερο – μπορούσε να βελτιώσει τις προοπτικές του μόνο μιλώντας, διοργανώνοντας πάρτι, δίνοντας υποσχέσεις στους ανθρώπους!

Και δύο πράγματα που ακόμα ο Ουίνστον δεν είχε κάνει: Υπουργός Οικονομικών και Πρωθυπουργός. Αυτές οι δύο οι θέσεις τον ενθουσιάζ-

ζουν. Κυριολεκτικά τις λαχταρά.

Επιστρέφει στη γνωστή του φλυαρία, που ξεχειλίζει από απίστευτα πράγματα!

Αλλά είναι άτυχος, οι Άγγλοι δεν θέλουν να ακούσουν ξανά ότι η Γερμανία είναι ένας κίνδυνος, ότι θα ξεπεράσει την Αγγλία λόγω των δυνατοτήτων της. Για τον Άγγλο αυτό το κεφάλαιο είναι προς το παρόν κλειστό.

Αυτό γίνεται, κύριε Τσόρτσιλ, όταν μιλάτε πολύ: αντί να κερδίζετε, αποτυγχάνετε!

Ο Τσόρτσιλ κατσουφιάζει – οι φιλελεύθεροι αφήνουν έναν Τσόρτσιλ να χάσει τις εκλογές; Αδύνατον! Μετά τους γύρισε την πλάτη και ίδρυσε ένα δικό του κόμμα. Αλλά και αυτό απέτυχε – κανείς δεν ήθελε να συμμετάσχει. Έτσι λοιπόν δεν το έκανε – υπάρχουν και άλλοι τρόποι! Και ο Τσόρτσιλ καταφεύγει σε αυτούς. Μιλάει σε μια σύσκεψη των φιλελεύθερων και τους προτρέπει... να ψηφίσουν συντηρητικούς!

Αυτή η μεγάλη προστυχιά αντιμετωπίζεται διαφορετικά στην Αγγλία. Οι Τόρις (Συντηρητικοί) χαίρονται για την μετανοητική επιστροφή του πρώην βουλευτή τους και νιώθουν υποχρεωμένοι να είναι ευγνώμονες. Ο τότε πρωθυπουργός Στάνλεϊ Μπάλντουιν έκανε τον Τσόρτσιλ υπουργό Οικονομίας! Το κατάφερε! Δεν είναι μακριά από τη θέση του πρωθυπουργού. Τώρα έπρεπε να κερδίσει την εύνοια του κόσμου, έπρεπε να περιμένει την επόμενη κρίση και τότε – τότε...

Την εύνοια του κόσμου; Ο κόσμος πρέπει να πληρώνει φόρους – αν τους μειώσεις, χαίρονται. Αυτό μπορούσε να το κάνει σαν υπουργός Οικονομίας. Θα το κάνει. Γι' αυτό μειώνει ελαφρώς και τις δαπάνες εξοπλισμών. Τώρα μπορεί να το κάνει, επειδή επενδύει τις μετοχές σε άλλους κλάδους της βιομηχανίας και έτσι δεν χάνει τίποτα.

Και όμως κάτι έχασε: τη θέση του σαν υπουργός Οικονομικών. Δεν θεωρούνταν πλέον αρκετά άξιος, ειδικά λαμβάνοντας υπόψη τη Σάρα του, τον γιο του και τα κορίτσια! Επανέρχεται όμως! Βάζει πλώρη για πρωθυπουργός!

Περίοδος Νωθρότητας!

Το χειρότερο πράγμα για έναν Τσόρτσιλ είναι να μην βλέπει πια το όνο-

μά του στα δημοσιεύματα. Αυτό δεν μπορεί να το ξεπεράσει. Γι' αυτό αντιλαμβανόμενος την εποχή νωθρότητας γράφει. Μουντζουρώνει ξανά σε όλες τις εφημερίδες του κόσμου. Γράφει επίσης απομνημονεύματα και διαβάζει πολύ. Καθώς διαβάζει τις ξένες εφημερίδες, παρατηρεί ότι προφανώς κάτι συμβαίνει εκεί στη Γερμανία: μια νέα τάξη πραγμάτων φαίνεται να εκδηλώνεται.

Προσπαθεί να εμβαθύνει στη συλλογιστική αυτής της πολιτικής ομάδας και είναι ο μόνος που αντιλαμβάνεται πολύ σωστά ότι η Γερμανία θα ανακτήσει δύναμη με αυτές τις ιδέες..

Η Γερμανία επανέρχεται στα ύψη, ίσως ακόμη πιο δυνατή από πριν; Είναι δυνατόν, επιτρέπεται να συμβεί αυτό;

Και σκέφτεται τα προβλήματα, ώσπου μια μέρα πείθεται, ότι πρέπει να προλάβει τις νέες δυνάμεις. Τώρα πρέπει να γίνουν παραχωρήσεις στους Γερμανούς, όσο έχουν ακόμη δημοκρατικές κυβερνήσεις. Έτσι μπορεί να διαλυθεί το καινούργιο όσο είναι στην αρχή.

Αυτό είναι το σχέδιό του, θα το συζητήσει αμέσως στη Βουλή των Κοινοτήτων. Στις 24 Νοεμβρίου 1932 λέει:

«Εάν η βρετανική κυβέρνηση επιθυμεί πραγματικά να κάνει κάτι για την ειρήνη, τότε θα πρέπει να αναλάβει το προβάδισμα και να θέσει ξανά το ζήτημα του Ντάντσιγκ και του διαδρόμου, όσο τα νικηφόρα κράτη είναι ακόμα ανώτερα. Αν δεν επιλυθούν αυτά τα ζητήματα, δεν μπορεί να υπάρξει ελπίδα για διαρκή ειρήνη».

Αμέσως μετά ήρθε η μεγάλη στιγμή στη Γερμανία, τον Ιανουάριο του 1933 όταν όλες οι ελπίδες για ανθρώπους όπως ο Τσόρτσιλ πέθαναν.

Αλλά αυτό τον έκανε να ξαναβρεί όλες τις παλιές του ενασχολήσεις. Τις ξαναπιάνει όπως παλιά: κάθε δεύτερη λέξη είναι ο κίνδυνος από τη Γερμανία.

Όσο πιο εντατικά μιλάει, τόσο πιο δυναμικά τον υποστηρίζει ο εβραϊσμός – οι Γερμανοί δεν τον ενδιαφέρουν καθόλου..

Ο Φύρερ κάνει ακόμη και μια προσφορά ειρήνης, που θα έδινε στον κόσμο για πάντα μια ησυχία για να δουλέψει – αν την αποδέχονταν οι κυβερνήσεις των λαών.

Όμως, δεν είναι μόνο η Αγγλία που έχει έναν Τσόρτσιλ! Και αυτός στην Αγγλία πάλι προηγείται των άλλων του είδους του με τις φωνές.

«Θα ήταν πολύ λυπηρό...», είπε μετά την προσφορά του Φύρερ το 1935, «...αν επικρατούσε η άποψη, ότι με αυτή την ομιλία έχει δημιουργηθεί μια νέα και ιδιαίτερα ελπιδοφόρα κατάσταση!»

Υποκινούσε σε κάθε ευκαιρία, βοηθώντας στην επιβολή των κυρώσεων κατά της Ιταλίας και το 1935 είχε δηλώσει στη Βουλή των Κοινοτήτων:

«Οι Ιταλοί μπόρεσαν να καταλάβουν την Αβησσυνία μόνο επειδή η Γερμανία είναι ένα ενιαίο στρατόπεδο μπροστά στο οποίο η Γαλλία υποκλίνεται τρέμοντας! Η πολιτική δύναμης είναι η απαίτηση της ώρας για την Αγγλία!»

Η μεγαλύτερη αναίδεια, ωστόσο, ενάντια στην οποία η κυβέρνηση του Ράιχ αισθάνθηκε υποχρεωμένη να παρέμβει, ήταν η δήλωση:

«Ο Αδόλφος Χίτλερ γεννήθηκε από τον θυμό και τον πόνο μιας χώρας που υπέστη μια συντριπτική ήττα».

Η γκρίνια του γινόταν όλο και πιο αλλόκοτη, όλο και πιο παραμορφωμένη από το θυμό – έπρεπε να παρακολουθεί καθώς οι προσδοκίες του καταστρέφονταν και οι ελπίδες του γκρεμίζονταν.

Τελικά κατέληξε στη τρέλα:

«Αυτή η Γερμανία είναι πιο δυνατή και ισχυρότερη από ποτέ. Η θέση ισχύος της Αγγλίας απειλείται!»

Και τώρα αναμόγλευε: εφοδίασε τις εβραϊκές κλίκες στην Αυστρία με χρήματα για να αναλάβουν δράση κατά του εθνικοσοσιαλισμού – ο λαός όμως ζήτησε βοήθεια από το Ράιχ και η Όστμαρκ (Αυστρία) σύντομα ανήκε στο Ράιχ. Όμως η αγέλη των εκμεταλλευτών σκορπίστηκε στους ανέμους και ενώθηκε με τους υποκινητές.

Οι συνθήκες στην περιοχή της Σουδητίας πίεζαν για μια απόφαση, οι Γερμανοί στην Τσεχοσλοβακία δεν ανέχονταν πια να τους αντιμετωπίζουν με αυτόν τον τρόπο. Ο Φύρερ όμως δεν απειλείται με σχήματα λόγου για βάση αεροσκαφών που υποτίθεται ότι αντιπροσώπευε αυτό το κράτος για τις δυτικές δυνάμεις. Η Γαλλία και η Αγγλία υποκινούσαν τους Τσέχους σε όλο και πιο άγρια συμπεριφορά, τους έστελναν όπλα, χρήματα - ό,τι ήταν απαραίτητο για τη διεξαγωγή ενός πολέμου, και άφηναν τους Τσέχους να νομίζουν ότι η ευκαιρία ήταν υπέρ τους.

Ο Φύρερ παρά ταύτα είχε δηλώσει: «Δεν θα κάτσω να παρακολουθώ

άλλο.» Το θέμα έκαιγε, και ιδού: Η Αγγλία και η Γαλλία έστειλαν αμέσως τους αρχηγούς των κυβερνήσεών τους στον Φύρερ, για να υπογράψουν ότι δεν θα είναι ποτέ ξανά διατεθειμένοι να ξεκινήσουν πόλεμο εναντίον του Ράιχ. Το ζήτημα της Σουδητίας είχε λυθεί – και ό,τι είχε απομείνει από το έκτρωμα που αυτοαποκαλείται Τσεχοσλοβακία, υποστηρίχθηκε αμέσως και πάλι από τις δύο δυτικές δυνάμεις στον αγώνα του ενάντια σε κάθε τι γερμανικό! Ήθελαν απλώς να κερδίσουν χρόνο;

Ο Φύρερ γκρεμίζει αυτή την ελπίδα. Αναδύεται μια ελεύθερη Σλοβακία και ένα προτεκτοράτο της Βοημίας και της Μοραβίας. Ένα λιγότερο μήλο της έριδος στην Ευρώπη.

Εν τω μεταξύ η Αγγλία και η Γαλλία εξοπλίζονταν όσο ποτέ άλλοτε!

Και ο Ούνιστον Τσόρτσιλ καμάρωνε: *«Κοιτάζτε, είχα δίκιο! Πώς μπορούσατε να μην με πιστεύετε; Η Γερμανία τώρα είναι πιο δυνατή από εμάς!»*

Οι ηλικιωμένοι κύριοι, φυσικά το είχαν δει, γιατί τίποτα δεν είναι πιο εύκολο να καταλάβεις από κάτι που βγάζει λεφτά. Εξακολουθούσαν να είναι οι ίδιοι. Οι προωθητές εξοπλισμών και οι πλουτοκράτες.

Ο Τσόρτσιλ πίεζε για εξοπλισμούς, οι εξοπλισμοί γίνονταν ήδη, ο ίδιος ο πρωθυπουργός είναι ιδιοκτήτης της «Elliot Metal Company», ενός από τους μεγαλύτερους προμηθευτές όλων των αγγλικών εταιρειών εξοπλισμών – δεν θα 'πρεπε να υπάρχει μια θέση για τον γερο-υποκινητή που βρήκε την ευκαιρία να σφυρηλατήσει το σίδηρο;

Η ευκαιρία βρέθηκε στο κόμμα των Συντηρητικών. Συμπεριέλαβε τον Ούνιστον στις τάξεις του.

Και η υποκινήσεις συνεχίζονται. Πού αλλού υπάρχει κάποιο σημείο ανάφλεξης; Ο κύριος Τσόρτσιλ τα ξέρει όλα, μιλούσε γι' αυτό πριν από χρόνια: ο διάδρομος. Φυσικά τώρα δεν πρέπει αν γίνει καμία βλακεία. Σήμερα αυτό θα σήμαινε μια παραχώρηση στη Γερμανία. Άρα λοιπόν το δοκιμάζουν αντίστροφα. Δίνουν στην Πολωνία δεσμεύσεις!

Αν υποκινούσαν την Πολωνία ενάντια στη Γερμανία θα είχαν καλύτερη ευκαιρία για κάποιου είδους σύγκρουση. Είχαν ακόμα λίγο χρόνο και μπορούσαν εν τω μεταξύ να προετοιμαστούν..

Αισθανόντουσαν απρόσβλητοι: η Αγγλία με το στόλο της, του οποίου η σχέση με τον γερμανικό ήταν πολύ ευνοϊκή, η Γαλλία με τη γραμμή Μα-

ζινό της, την οποία κανείς δεν μπορούσε να διαπεράσει.

Η στάση των Πολωνών γινόταν σκληρότερη όλο και περισσότερο – η Αγγλία τους έδινε εγγύηση. Σε κάθε περίπτωση θα στεκόταν στο πλευρό της Πολωνίας και θα τη βοηθούσε με όποιο μέσο είχε στη διάθεσή της.

Το παραλήρημα του μεγαλείου αυξανόταν στα μυαλά των Πολωνών, ο Τσόρτσιλ όμως κανόνιζε να γίνουν επαφές με τη Ρωσία για τη σύναψη συμμαχίας. Σκεφτόταν ακόμα την παλιά περικύκλωση του 1914 και δεν είχε μάθει τίποτα γι' αυτό. Πίστευε ότι ήταν ασφαλής και για άλλη μια φορά αφήνει τον κόσμο να ζει στη χαρά του.

«Εάν γίνει πράγματι πόλεμος, θα διαρκέσει τρία ή περισσότερα χρόνια. Γίνονται διάφορες προσπάθειες για να με παρασύρουν στο υπουργικό συμβούλιο, αλλά μέχρι στιγμής δεν έχω δεχτεί. Σίγουρα, νέα γεγονότα μπορεί να επηρεάσουν τις αποφάσεις μου. Τα αιτήματα της Γερμανίας για επιστροφή των αποικιών της δεν θα ικανοποιηθούν ποτέ, βάζω το χέρι μου στη φωτιά γι' αυτό!».

Τον Αύγουστο του 1939, ωστόσο, ο Τσόρτσιλ είχε ταξιδέψει στη Γαλλία για να επιθεωρήσει τη Γραμμή Μαζινό και να συνομιλήσει με τον στρατηγό Μωρίς Γκυστάβ Γκαμελέν.

Η βόμβα έσκασε – Ο νέος πόλεμος του Τσόρτσιλ

Τώρα, πάλι, επαναλήφθηκαν γεγονότα κρίσιμης σημασίας. Ο Φύρερ έδωσε συνέντευξη στο Βερολίνο με τον Βρετανό πρέσβη Νέβιλ Χέντερσον. Είχε δηλώσει ότι η Αγγλία γις εκείνον ήταν απαραβίαστη, αλλά ότι η θέση της στο θέμα του διαδρόμου θέτει άσκοπα σε κίνδυνο την κατάσταση.

Αυτό δεν ήταν μια προειδοποίηση προς την Αγγλία για να έρθει στα συγκαλά της: ακόμη και όταν η επίθεση των Πολωνών στο γερμανικό έδαφος είχε προκαλέσει την εκστρατεία των γερμανικών όπλων, αυτή για άλλη μια φορά είχε παραδώσει τελεσίγραφο στο Βερολίνο.

Αυτή ήταν η μεγάλη στιγμή για τον Ουίνστον Τσόρτσιλ!

Ένα ξέσπασμα πολέμου θα τον έκαμνε πρώτο λόρδο του Ναυαρχείου – ο δεύτερος θα τον έβρισκε σε αυτό το πόστο: ο Νέβιλ Τσάμπερλεν τον διορίζει – μιας και δεν υπάρχει άλλος!

Και ο Τσόρτσιλ άρπαξε το αξίωμα, όπως έκανε τότε. Έλαμψαν ξανά χαμογελώντας τα παχιά του χείλη, έτριβε ξανά τα παχιά του χέρια και αποφάσισε να πνίξει τους Γερμανούς από το λαιμό, όπως τότε!

Ένα πράγμα, όμως, έχει ξεχάσει ο πολεμοκάπηλος: ότι δηλαδή οι προϋποθέσεις είναι διαφορετικές! Η Γερμανία δεν είναι πια η Γερμανία του 1914, ο κόσμος δεν είναι πια ο κόσμος του 1914. Ο κόσμος έχει μάθει – αν και σε αντίθεση με τους Άγγλους!

Ακόμα και οι πρώτες επιχειρήσεις του Τσόρτσιλ δεν έφεραν επιτυχίες!

Είχε βυθίσει το «Αθηνά» – οι Γερμανοί και οι Αμερικάνοι το έφεραν στο φως αμέσως και εντόπισαν ακόμη και το τηλεγράφημά του που είχε στείλει στους πλοιοκτήτες γι' αυτό το λόγο. Κάθεται ντροπιασμένος μπροστά σε όλα τα κράτη και – το χειρότερο – δεν μπορεί πια να επαναλάβει έναν τέτοιο ελιγμό.

Όμως τα πλήγματα, που σχεδιάζουν τώρα να του προκαλέσουν οι Γερμανοί, δεν έχουν έρθει ακόμη.

Κρατάει τον στόλο του, ο οποίος σε σύγκριση με το 1914 βρίσκεται σε πολύ χειρότερη σχέση με τον γερμανικό, κρυμμένο στο βορρά, στον κόλπο Φιρθ οφ Φορθ και στο Σκάπα Φλόου.

Τότε έφτασαν τα τρομερά νέα στο Λονδίνο: ο υποπλοίαρχος Γκίντερ Πρίεν έβγαλε το θήραμά του από το απομονωμένο λιμάνι και το «Royal Oak», το πιο όμορφο αγγλικό θωρηκτό, βυθίστηκε. Σαν να μην έφτανε αυτό, βυθίστηκε και το μεγάλο αεροπλανοφόρο «Courageous»!

Η μία απώλεια ακολουθεί την άλλη, το «Ark Royal» εξαφανίζεται στον βυθό της θάλασσας, τα γερμανικά υποβρύχια ταξιδεύουν σε όλες τις θάλασσες κατά της Αγγλίας – καημένη Αλβιώνα!

Όλα αυτά όμως δεν αγγίζουν τον παχύδερμο Ουίνστον – μάλιστα ξέρει πώς να ανταπεξέλθει στη σκληρή πραγματικότητα! Λέει ψέματα!

Αρνείται τα πάντα, διαστρεβλώνει τα δεδομένα, μετατρέπει τις απώλειες σε κέρδη, τις ήττες σε νίκες – , «επιτυχημένες αναδιπλώσεις» από φόβο! Αυτήν την τακτική την ακολουθούσε ήδη στον Παγκόσμιο Πόλεμο, και εξυπηρετεί ξανά τους σκοπούς του και τώρα. Κάνει ταχυδακτυλουργικά ρεπορτάζ μπροστά στον κόσμο που τον κοροϊδεύει – και δεν καταλαβαίνει καν ότι τον βλέπουν!

Το πρώτο κράτος που «προστατεύθηκε» από την Αγγλία – η Πολωνία,

μετά από μια άνευ προηγουμένου προέλαση της γερμανικής Βέρμαχτ στην ιστορία, βρίσκεται εντελώς διαλυμένη, ο δορυφόρος της μεγαλομανίας του Τσόρτσιλ και της αγγλικής απληστίας δεν υπάρχει πια. Ποιο είναι το κακό; Σαν πηγή πυρκαγιάς, στην οποία έρριξε τη σπίθα, έκανε τη δουλειά της – τώρα μπορούσε να πάει παρακάτω!

Ο Τσόρτσιλ, ωστόσο, σκοπεύει να χρησιμοποιήσει ξανά τις απαρχαιωμένες μεθόδους του. Προσπαθεί ξανά με αποκλεισμό. Η Ρωσία έδειξε ότι έχει ξεκάθαρες απόψεις, ότι δεν θέλει να χρησιμεύσει ξανά ως ζίφος για τους πλουτοκράτες – παρ' όλα αυτά το δοκίμασε πάντως!

Η Γαλλία είναι τόσο τυφλωμένη, που πιστεύει ότι η γραμμή Μαζινό της είναι ανυπέρβλητη. «Δεν μπορείς να περάσεις!» ακόμη και ο μεγάλος Ουίνι το έμαθε κατά την επίσκεψή του – και ήξερε για τι πράγμα μιλούσε. Ότι απέναντί τους στο μεταξύ είχε στηθεί ένας δυτικός τοίχος, προφανώς ούτε καν το είδαν..

Έρχεται ο πολεμικός χειμώνας του 1939/40. Η Γερμανία δεν υποφέρει ούτε από πείνα ούτε από δυστυχία! Αποκλεισμός; Τι ασυναρτησίες!

Τότε ο Τσόρτσιλ ξαναπατά τη σκανδάλη: Η Μεσόγειος είναι το σύνθημα, με το οποίο πιστεύει ότι μπορεί να πιάσει τον Φύρερ.

Δεν τα καταφέρνει όμως ούτε σε αυτό. Δεν έχει σκεφτεί ότι οι Γερμανοί έχουν βγάλει τα απαραίτητα συμπεράσματα από τις παλιές του μεθόδους – δεν τον πιστεύουμε πια, δεν τον πιστεύουμε ειδικά όταν λέει ότι θα κάνει κάτι. Ξέρουμε ότι θα κάνει κάτι άλλο.

Και όταν οργάνωσε το μεγάλο του έγκλημα στο ατμόπλοιο «Altmark», όταν προσπάθησε να στείλει τον στόλο του στη Νορβηγία και τη Δανία για να πάρει το μετάλλευμα από τους Γερμανούς, το ξαναείδαμε.

Ο Φύρερ χτύπησε προτού ο Ουίνστον προλάβει να πραγματοποιήσει το σχέδιό του, παίρνοντας υπό την προστασία του και τα δύο σκανδιναβικά κράτη.

Όμως ο Τσόρτσιλ γνώρισε τρομερές ήττες: Ουντάλσνες και Νάρβικ!

Και ο δορυφόρος του (Χάακον Ζ'), ο Νορβηγός βασιλιάς, ακολούθησε το δρόμο όλων των προοδευτικών στην Ευρώπη – στο Λονδίνο.

Φυσικά εδώ δεν χτυπήθηκε ο Τσόρτσιλ: αυτή τη φορά το αμαρτωλό πρόβατο που έπρεπε να φύγει εξαιτίας του ήταν ο Τσάμπερλεν. Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ παίρνει τη θέση του, την προεδρία του πρωθυπουρ-

γού. Επιτέλους πέτυχε αυτό για το οποίο προσπαθούσε εδώ και χρόνια, και τώρα μπορεί – να βασιλέψει!

Τώρα μπορεί να «απελευθερώσει τη Γερμανία από το σύστημα που επικρατεί». Αλλά πολύ σύντομα η μάσκα του πέφτει: οι νίκες των Γερμανών ξεριζώνουν τη μάσκα από το πρόσωπο του υποκριτικού Βρετανού. Με τη Βίβλο στο χέρι και με όλο το κακό του μίσος στέκεται εκεί!

Και τώρα δέχεται τα πλήγματα που του αξίζουν – ποτέ στην ιστορία του δεν θριάμβευσε ένας λαός όπως τώρα οι Γερμανοί. Όταν η Αγγλία έθεσε στο τραπέζι το σχέδιό της για την εισβολή στην Ολλανδία και το Βέλγιο και έκανε τα πρώτα βήματα προς την υλοποίησή του, η Γερμανία βρισκόταν ήδη στο κανάλι. Συνέβη τόσο γρήγορα που στο Λονδίνο είναι ακόμα δύσκολο να το πιστέψουν.

Η μεγαλύτερη μάχη όλων των εποχών δόθηκε στη Γαλλία. Η Ολλανδία, το Βέλγιο και η Γαλλία βυθίστηκαν κάτω από τα γερμανικά όπλα. Η γραμμή Μαζινό αποδείχθηκε ότι ήταν ένα εμπόδιο που τα γερμανικά στρατεύματα μπορούσαν να ξεπεράσουν γρήγορα. Στη Δουνκέρκη, ολόκληρος ο εκστρατευτικός στρατός του Τσόρτσιλ καταστράφηκε – τίποτα δεν σώθηκε, όλα αιχμαλωτίστηκαν – μόνο μερικά μικρά πλοία με πληγωμένες φιγούρες έφτασαν στο Λονδίνο.

Και όταν η Γαλλία φώναζε για βοήθεια, ο Τσόρτσιλ δεν είχε τίποτα να της πει παρά να συνεχίσει να αγωνίζεται για τη διατήρηση του πολιτισμού.

Δεν μπορούσε όμως να δώσει τίποτα στον χτυπημένο συναγωνιστή του, παρά μόνο ένα χτύπημα στην πλάτη: στο Οράν, στη ναυτική βάση στο Μερς Ελ Κεμπίρ, χτυπά τα μερικώς αφοπλισμένα γαλλικά πλοία, που βρίσκονταν αβοήθητα στο λιμάνι.

Έτσι τα ψέματα, η ληστεία και ο φόνος χαράζουν την πορεία αυτού του εγκληματία.

Μέσα στον απέραντο θυμό του δεν ξέρει πια πώς να βοηθήσει τον εαυτό του. Στέλνει βρετανικά αεροπλάνα πάνω από τη Μάγχη για να βομβαρδίσουν Γερμανίδες και παιδιά σε γερμανικά σπίτια. Τα στέλνει μέχρι την Ιταλία, όπου σκοπεύει να χρησιμοποιήσει την ίδια μέθοδο για την φίλη της Γερμανίας.

Αλλά πόσο τρομοκρατημένο φάνηκε το παχουλό του πρόσωπο όταν ο Φύρερ του υποσχέθηκε να του επιστρέψει εκατονταπλάσια για κάθε βόμβα!

Το ήξερε εδώ και καιρό: αυτό που του υπόσχεται ο Αδόλφος Χίτλερ το τηρεί!

Οι βόμβες έπεφταν βροχή – εκατομμύρια κιλά κάθε διαμετρήματος έπεσαν σε όλα τα εργοστάσια και τις μεταφορικές εγκαταστάσεις – το Λονδίνο έγινε σύντομα ένας σωρός ερειπίων πρωτοφανών διαστάσεων!

Αυτό θα είναι το τέλος, του ανθρώπου ο οποίος απέρριψε κάθε πρόταση φιλίας του Φύρερ, που δεν έχει καθόλου μυαλό, θα το νιώσει από πρώτο χέρι.

Δεν μπορεί πλέον να κάνει τίποτα: η Ιταλία τον δυσκολεύει στην Αφρική, στη Σομαλία και στη Μεσόγειο – ο απεσταλμένος του, ο αλαζόνας Άντονι Ήντεν γελοιοποιείται στη Μέση Ανατολή, η Ελλάδα, που ακόμα υποκύπτει στην ωραία υποκρισία, θα λογικευθεί ή θα χαθεί από την Ιταλία!

Και η Γερμανία θα αναγκάσει τώρα έναν άνθρωπο, που πάτησε πάνω σε πτώματα, να παραδοθεί αλλιώς θα τον καταστρέψει.

Βρισκόμενος σε απόγνωση, έπρεπε να πει στο λαό του:

«Δεν μπορώ να σας υποσχεθώ τίποτα παρά μόνο αίμα, κόπο, δάκρυα και ιδρώτα!»

Και καθώς όλος ο κόσμος θεωρεί τον χαμό του αναπόφευκτο, έπρεπε να δηλώσει, ότι η παραγωγή της βιομηχανίας εξοπλισμών αρχίζει πλέον να καλύπτει τις καθημερινές ανάγκες. Η εποχή των πιο αυστηρών περιορισμών και απογοητεύσεων, εν τούτοις, είναι μπροστά.

Είναι μπροστά σας, κύριε Ουίνστον Τσόρτσιλ!

Και ο Φύρερ θα φιμώσει εντελώς αυτόν που έχει ονομάσει...

...«ο μεγαλύτερος εγκληματίας του κόσμου»...

τον Ουίνστον Τσόρτσιλ!

Παραπομπές

Βιβλία του Ουίνστον Τσόρτσιλ:

«Παγκόσμιες περιπέτειες στο καθήκον», «Μάρλμπορο» Τόμοι I και II. «Τα επακόλουθα», «Τα πρώτα χρόνια της ζωής μου».

«Εγκυκλοπαίδεια britannica, λεξικό Τεχνών, Επιστημών και Γενικής Λογοτεχνίας».

Ουίλιαμ Λιούις Χέρτσλετ: «Κακόγουστα αστεία της παγκόσμιας ιστορίας», Βερολίνο 1927, Λόρδος Σφραγιδοφύλακας: «Ο πολιτικός και ο παγκόσμιος πόλεμος», Λονδίνο 1928.

Εφημερίδες: «Matin», Παρίσι, «Daily Telegraph», Λονδίνο, «Times», Λονδίνο, «Morningpost», Λονδίνο, «Völkischer Beobachter», Μόναχο.